

РІК LXI, Ч. 5

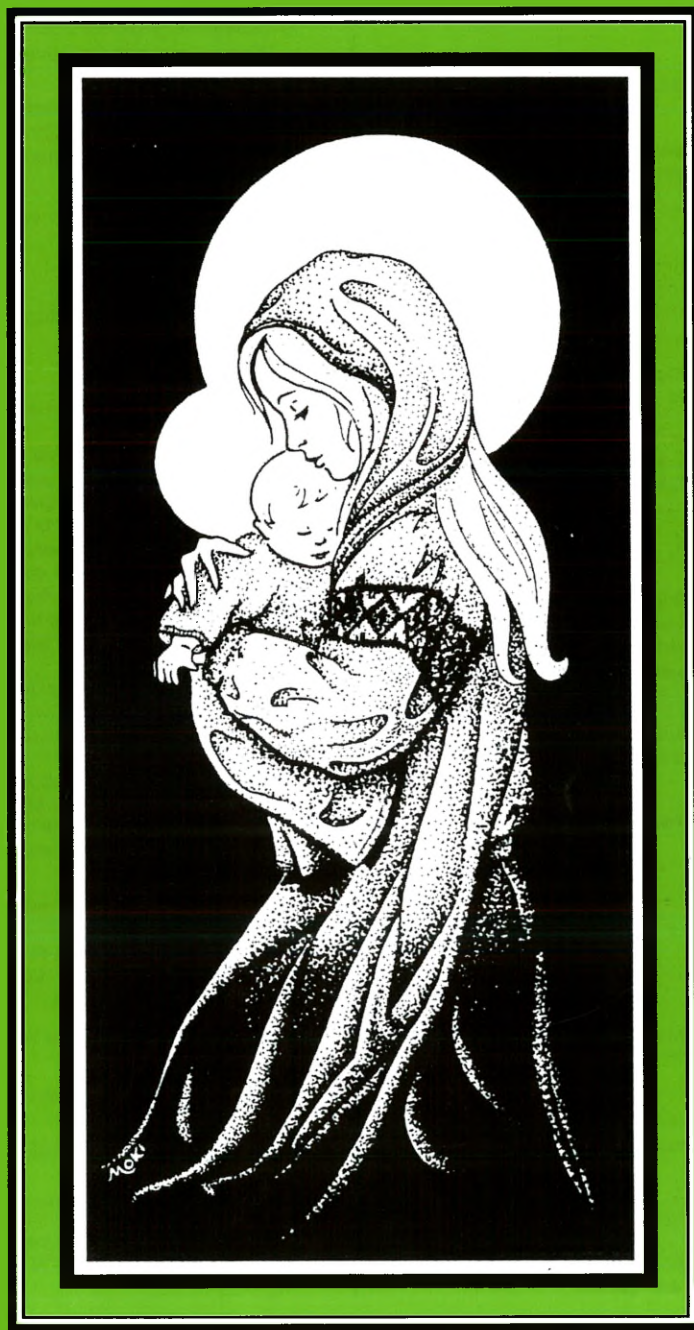
ТРАВЕНЬ — 2004 — МАЙ

№ 5, VOL. LXI

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK LXI

ТРАВЕНЬ

Ч. 5

Виходить раз у місяць
видає

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

Головний редактор — **Ірена Чабан**
Редактор англomовної частини — **Тамара Стадниченко**
Мовний редактор — **Лев Чабан**

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) — голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як
Любов Волинець
Анна-Гая Горбач
Ася Гумецька
Галина Кирпа
Катерина Немира (з уряду) — пресова реф. Головної Управи СУА
Марта Тарнавська

Адреса редакції: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел./Факс: (212) 982-2889

Річна передплата в США
Для членів СУА \$ 25.00
Для інших передплатників \$ 30.00
Поодинокое число \$ 3.00
В країнах поза межами США US \$ 40.00

Адміністратор: **М. Оріся Яцусь**
P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024 Тел./Факс: (732) 441-9377

OUR LIFE

VOL. LXI

MAY

№ 5

Published by
UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.
Non-profit organization
Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

Editor-in-Chief — **Irena Chaban**
English Editor — **Tamara Stadnychenko**
Ukrainian Language consultant — **Lev Chaban**

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj — UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak
Lubow Wolynets
Anna-Halia Horbach
Assya Humetsky
Halyna Kyrpa
Kateryna Nemyra — Press
Martha Tarnawsky

Editorial Office: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел./Факс: (212) 982-2889

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$ 25.00
Annual subscription in the USA for other subscribers \$ 30.00
Annual subscription in countries other
than USA \$ 40.00 US currency
Single copy \$ 3.00

Business administrator: **M. O. Jacus**
Тел./Факс: (732) 441-9377

ШІСТДЕСЯТИЛІТТЯ ЖУРНАЛУ СУА "НАШЕ ЖИТТЯ"

ЗМІСТ

Марта Тарнавська. Тобі, що без героїства... ..	1
Петро Засенко. Мати	1
<i>Сторінки минулого...</i> Мати в обороні українського імені сина-героя	5
Наталія Дужик. Маля чи немовля?	5
Вікторія Бобицька. Піяністка зі світовим іменем	6
Збережемо "Наше Життя"!	8
З нагоди	9
Дванадцять рож з Іраку для Бабусі	10
Ольга Мак. А він почав скакати собі до очей	11
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	13
What's in a Name?	14
Hélène Turkewicz-Sanko. Gypsies	15
Philadelphia Regional Council Celebrates the Ukrainian Woman and Her Creativity	18
All About Mothers	20
Igor Magun. Allergy Update	20
Новини Головної Управи СУА	21
Заклик до світового українства!	22
Діяльність округ і відділів	23
Відійшли у вічність	29
Добродійство	30
Нашим дітям	34

На обкладинці: "Мати". Мортя Ходновська-Кокоріс.

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається копій, що були поміщені чи переслані до інших видань.

Незамовлених матеріалів редакція не повертає, а також не веде листування з приводу невикористаних матеріалів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріали і виправляти мову. Статті, підписані прізвищем чи псевдонімом автора, не завжди відповідають поглядам редакції.

Передруки і переклади матеріалів з "Нашого Життя" дозволені за поданням джерела.

На адресі, поміщеній на журналі, є зазначено, доки заплачена передплата.

Усі редакційні матеріали просимо пересилати на адресу редакції, з поміткою "редакторів".

Кошти вироблення кліше покривають дописувачі.

Дописи просимо писати виразно, через два інтервали, зокрема чітко імена і прізвища поданих осіб.

Редакція приймає за домовленням, тел.: (212) 982-2889.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc., 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to
"OUR LIFE", 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2003 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

З друкарні Computoprint Corp. Clifton, NJ
Тел.: (973) 574-8800 Факс: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Марта ТАРНАВСЬКА

Тобі, що без геройства і без слави
в покорі зустрічаєш кожен день, —
Тобі, чий усміх, мов вітрець ласкавий,
одхмарює обличчя молоде, —

Тобі, чиє любові повне серце
пробили леза чотирьох шабель, —
Тобі, що прикликаєш до тепер ще
заблуканої долі корабель, —

Тобі, що вмієш без надії ждати, —
Тобі, що вмієш, як ніхто, простити, —
Тобі — самотня, безіменна мати,
У вічність людства символом рости.

1954

Петро ЗАСЕНКО

МАТИ

На скопаному городі білі вишні. Казала мати, що вони так густо цвіли, аж від білого цвіту під ними було темно. О тій порі вона стояла в хаті біля передпінного вікна, брала з великої зеленої миски зеленкуваті качині яйця, через дірочку в кулаці вдивлялася в кожне проти світла — відбирала, щоб підсипати качку. Двадцятєро. Досить.

...Води в левадах розливалися на всю широчінь — скільки сягнути оком — затоплювали старі дідівські рови, копанки і греблі з вербами та лозами. Стежкою до левади поважно йшла качка, лагідно кахкала, пильно косувала оком, інколи сичала на курку чи на kota, що сидів на цябрині колодязя. За нею живим ланцюжком незграбно дріботили всі двадцятєро каченят. Мати проводила їх до води, казала: “Дивися ж мені, виходи всіх, як одне...” А потім до мене: “Бач, качина мати. Воно буває розумнішим від людини...”

За роботою в колгоспі ніколи і вгору глянути. Ще сонце додивляється сні, а ти вже маєш бути за селом, бо верхи на коні гарцює об’їждчик. Такий проклятуший. Хто запізниться - тут же буде оштрафований на кілька трудовнів. А трудовдень... Бодай його не діждати... Але ж за невироблений мінімум трудовнів віддають під суд. За світловий день потрібно нав’язати шість кіп, тобто триста шістьдесят снопів. Майже стіль-

ки, як днів у році. Вважалося, що ти виконав норму, коли нав’яжеш триста шістьдесят. За це писали трудовдень. А на трудовдень давали сто чи сто п’ятдесят грамів жита-пшениці. “На панщині пшеницю жала...” — вчили ми в школі. Вчителька розповідала про тяжке життя селян за кріпаччини — їм доводилося жати навіть за десятний сніп.

Значно пізніше я осмислив, що коли б моя мати в колгоспі жала за десятий сніп, то за день мала б тридцять шість снопів. А з намолоченого зерна з одного снопа можна спекти чималих дві паляниці, яких вистачить на кілька діб на добру сім'ю... “На панщині пшеницю жала...” Але ж тоді часто жали і за другий сніп...

Ішла у поле до схід сонця, коли я ще спав, поверталася, коли я вже спав. Отак бувало, що цілий місяць не бачив свою матір. Аж починав її забувати, як мати забувала про ту свою качку, що десь на болоті днює й ночує, а, може, давно її найшла лисиця розірвала, бо вже й літо йде, а вона каченят додому не веде. “Матінко моя, утінко”, – не в розпачі, а якимось звичайно приказувала мати, коли якийсь жаль оступав їй душу.

Якось після Петра мати в неділю лишилася дома. Яка то радість! У вишитій сорочці з засуканими рукавами порається біля печі: готує борщ, запікає в чавунчику картоплю, варить заливану молоком круту пшоняну кашу. А там і пиріжки з квасолею, закраплену маком і з сушеними солодкими буряками та калиною. І щойно з печі вихоплений гарячий житній хліб. Із холодним молоком... І очі матері добрі й ласкаві. Як сонце надворі, як соняшники біля хати. Ідемо з матір'ю на город, що на вигоні, жито жати. Несу вузлик із крайцем хліба та пляшку „боржомку”* з холодною водою. А мати – із серпом на руці, обмотаним трав'яним перевесельцем – щоб не порізатись. Жниця. Вона за життя вижала тим серпом півпланети, а якби скласти все те збіжжя, то можна зі снопів побудувати високі скирти, що слугували б надійною захисною китайською стіною для мільйонів людей від злиднів та голодівок...

Десь у полудень мати розгинає стан, витирає рукавом чоло, прислухається... За вигонем, за лозами на вільних від лепехи та ситняків водяних галявинах галасливо викупуються качині табуни. Їх там багато. Мати слухає. Бач, як розкошують. Серед безлічі качиних голосів вона раптом уловлює знайоме кахкання. невже вона – наша качка?.. Мати лишає серп, мені загадує зносити снопи до купи, а сама йде до левади, подолки спідниці затикає за пояс і заходить у воду. Бреде на качині голоси, за кілька хвилин вона губиться з поля зору десь у високих болотяних ситняках. Тільки чути здаля материне “утю, утю”, а звідти десь

урочисте “ках-ках-ках”. Вони перемовляються радісними голосами – наша мати і “мати качина”. Надвечір вони вертаються до хати. Качка гордо ходить по двору, як господиня, умиротворено кахає, наче говорить: дивіться, мовляв, я сама виростила каченят, привела додому. Усі двадцятіро.

А залишене жито на городі мати дожинатиме вночі до місяця. Бо ніколи. Бо завтра до схід сонця треба бути в полі. Уже через довгі десятиліття вона в розповідях про життя-буття вжис, між іншим, і вислів “до місяця жито жала”. Григор Тютюнник слухатиме її і не випускатиме з рук записника, лише захоплено говоритиме: “Петре, яка розкішна мова!”. І записуватиме, записуватиме. Материні розповіді потім стануть живим матеріалом, який використовувється якщо не промовистими вкрапленнями в його художніх текстах, то ляже сюжетом в основу окремих новел. Вони, мати й Григор Тютюнник, завжди при зустрічах знаходять спільну мову, із глибин якої виринатимуть картини народних переживань – і трагедійні, і прикрі, і неповторно смішні аж до сліз. Мати володіє непідробним артистизмом – уміє передражнявати персоналії, передаючи їхні характерні риси в жестах, міміці, вимові. Для письменника та розмова – як рідна стихія, бо й сам він такий же артист.

Повертаючись із доріг на рідне подвір'я, я зупинявся біля хатніх дверей і прислуховувався: чи чути мамин голос. Так. Співає. Упівголоса. Значить, усе гаразд. А то якимось чую, що співають двоє – мати і ще хтось... Такого не було. Прочиняю двері, аж мати з Григором Тютюнником виводять “Ой, ти парубок, Я ж дівчина красная...” Та так їм любо-дорого із тією піснею, що і в мене серце починає умлівати...

Мати і пісня – для мене слова одного ряду. Скільки пам'ятаю себе, стільки чую рідний пісенний голос, що хвилями огортає нашу хату, б'ється крізь заплакані вікна на світ білий, сам тужить і викликає щемливу тугу в моєму малому серці, бо “там серед поля гнеться тополя та й на козацьку могилу”, а навкруги “забілили сніги, забілили білі...”

Твоя, мамо, пісня помагає від лиха,
Від недужі злої
І злої людини.
Почую - і в серці моїм відлига
Вже топить смутку важкі льодини.

Співаєш – раюю,
Мовиш – знаменито –
Все високо й добре, немов з “Одісеї”.
Вина пісенного доста налито
В посудину чисту душі твоєї.

Слова, наче яблука, –
Стигли і круглі,
Звисока падають, котяться лунко.
Я знов випиваю пісенні кухлі
І, наче слабій, воскресаю в рятунку.

Я запишу із вуст матері понад сто пісень наших українських, яких мені ніде не доводилося чути. А мати ще й прокоментує до кожної пісні, скажімо, оцю “Зелена горішина”, я почула вперше 1910 року від баби Лавріновички: мені тоді було десять років, баба сиділа на ослоні, пряла і співала, а я їй перейняла від неї пісню:

Зелена горішина
На яр надалася,
Молодая дівчинонька
В козака вдалася.

У сім’ї мого діда Прокопа було чотири доньки (разом із моєю матір’ю) і двоє синів. Всього восьмеро душ. Мали господарство, десять десятин землі. Обробляли все самі: злагожденість, взаємоповага, шанування батька й матері і спільна пісня були неабиякою допомогою в нелегкій роботі. Тепер можна сміливо говорити, що то була з діда-прадіда козацька родина. Трималися гордо, але їй не чванилися серед людей. Не боялися ніякої роботи. Мати дванадцятирічною дівчинкою уже вміла сама запрягти у воза воли чи коня і правити ними у поле. “Ну й дівка ж росте в Дикого Прокопа! А як вона владно на волів гейкає”, – казав сусід. “Молодая дівчинонька в козака вдалася”.

Тринадцятирічною дівчиною (1913 рік) мати моя закінчить трикласну сільську Любарецьку школу. Кругла відмінниця. Одержить похвальну грамоту і “Святоє евангеліє” слов’янською і російською мовами, видане в Санкт-Петербурзі синодальною друкарнею 1912 року. На тій книзі рукою написано: “Дано сіє Святоє Евангеліє в назіданіє окончившей курс Любарецкого Начального Народного училища Анастасіи Дикой 1913 года – 29 мая”. І підписи трьох учительок. Того ж року імперія відзначала 300-ліття дому Романових. Ради такої дати і

похвальну грамоту оформлено з усією помпезністю: на чималому листі першосортного ватману в кольорах зображено древо роду Романових, у корені якого і на гілках в овалах розміщені портрети вінценосних осіб. Тоді до мого діда Прокопа зверталися вчителі з пропозицією віддати свою доньку Настю до вищої науки. Та сімейні умови не сприяли добрій пораді місцевих просвітників.

Буде моїй матері те, що начертано долею. Народжена 1901 року вона йтиме по двадцятому столітті, й не минатимуть її “етапи більшого путі” – ні революції, ні колективізації, ні голодовки, ні війни. Дмитро Павличко, слухаючи її розповіді про себе й про час, відзначить, що ця звичайна жінка-колгоспниця уміє точно оцінювати події і передавати це в простому й змістовному слові. Моїм друзям – відомим письменникам, співакам, художникам вона показуватиме свої вишивки. Уміла й прясти, й ткати, і (я вже пам’ятаю) відбілювати полотна на весняних водах левад між лататтям та осокою. Щоправда, із тих вишивок тоді лишилися рештки: неодягані сорочки до уставок, рушники і просто лише уставки...

У 33-му батько з матір’ю (а вже було троє дітей, окрім мене) прийшли до тяжкого висновку: треба їхати в Росію. Батько взяв залишки матиного одягу – юбку, сорочки, хустки. Дорога пекельна. На дахах вагонів. Та що робить? Сидітимеш вдома, склавши руки, то й тобі не сьогодні-завтра очі вилізуть, як багатьом. Он сусідка, з якою ще вчора йшла на ланку, лежить у канаві. Розпухла. Люди проходять мимо і в них ні жалю, ні співчуття, як ото в Шевченка “неначе люди подуріли”. На під’їздах до Росії енкаведисти на залізниці робили пристрої, якими згортали людей із дахів вагонів. Батькові все-таки вдалося пробитися в Москву. Ходить по базару. А міліція так і пряде очима, стежить за всіма. Коли батько витяг з-під поли материну хустку й мав обміняти на хлібину, його схопила міліція. Вражає те, що при тій розрусі служба державна працювала чітко – вже на другий день у сільраді було відомо, що такого-то (мого батька) затримано в Москві і буде піддано суду за спекуляцію. З розпорядження місцевої влади до двору під’їхали ударники, обнишпорили хату й подвір’я, забрали рештки матиного одягу зі скрині, знайшли в запічку загорнутий у попіл вузлик квасолі – останнє, що було з їжі. Біля колгоспної контори

материні вишиті сорочки й інший одяг начальство продало “з молотка”. Головиха, безсовісна, виходила на ланку в сорочці, вишитій материними руками...

Відома художниця Алла Горська оглядатиме рештки материних вишивок і відзначатиме їхню оригінальність при збереженні місцевого колориту. У вишиванні, як і в співі, - не кожен може бути солістом. Мати не лише копіювала узори, вона уміла їх створювати.

Війна внесе в життя свій розпорядок. Батько піде на фронт, а нас четверо залишиться під крилом матері. В окопі, викопаному на городі, будемо пересиджувати довготривалі бій. Вибухатимуть снаряди зовсім близько від нас. Мати триматиме мене, найменшого, на руках і стиха вимовлятиме “Матінко моя, утінко”.

Аби якось оплатити несусвітні податки, що наваляться по війні, вона носитиме на базар яйця, цибулю та ще дещо. Двадцять кілометрів до Борисполя та звідти стільки ж за якихось півдоби. Принесе сякий-такий виторг і нову частівку, яку почує від бориспільського незрячого бандуриста Бориса, що співає на базарі:

Їде Сталін на барані,
Цибулина у кармані,
Оселедцем поганя,
П'ятирічку здоганя.

Або:

Нема чобіт, одні лапті,
Розлетівся СОЗ на клапті,
Клуня – раком,
Хата – боком
І кобила з одним оком.

Того Бориса арештувала міліція. Оце ведуть його, а він питає: “Хлопці, а скільки вас

мене веде?” Ті відповідають, що троє. “Ой, хлопці-молодці, і вам не соромно утрюх вести одного сліпого? Якби я був зрячий, то таких, як ви, водив би за собою цілими полками”. От такий був Борис.

Ішла мати по двадцятому столітті... Казала, що не було в її житті жодного року спокійного. Прожила, як у ступі стовкла. І коли розвалилася стара хата, вона заявила нам і собі, що на цьому родинному місці має бути збудована нова. Бо за збереження роду треба боротися. А рідна хата, як і рідна земля – то святе.

Чула по радіо, що в державі затівалося щось неладне. Ще за Горбачова. Казала, що той, хто починає засновувати нитки на верстат для поткання, має бути дуже уважним і мудрим. Бо помилившись однією ниткою, заплутаєш далі. А невмілість при розплутуванні заплутує основу ще більше. У нашому селі був чоловік, до якого зверталися в такі критичні моменти – він умів дати раду зібганому клубковій ниток. Тож треба, щоб і в нашій державі знайшлася людина, яка розплутала б основу.

На дев'яностій верстві двадцятого століття Матір почали покидати сили... Хтось випив її енергію, не залишивши їй нічого, крім пісні. Усі матеріальні блага, створені Нею, хтось відібрав – вони переліті у тьмяні злитки золота, що нагадують маленькі домовини, лежать у високих банках світу. Земна дорога її скінчилась. Тоді Вона зняла серпа з державного герба, пішла небесну постать починати...

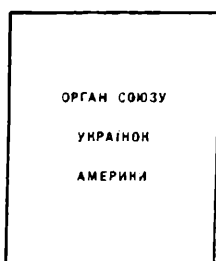
Неперевершена жнице, моя піснемовна
Мамо, чую Твій голос із вічності. Матінко, моя
утінко...

Щемливий спогад Петра Засенка, поетична збірка якого “Князівство трав” у 70-і була вилучена з книгарень, про свою матір нагадає кожному з нас про українських матерів, у душах яких горить незнищенне багаття Любові, Добра, Милосердя, Справедливості. Воно тримає нас на білому світі, не дає нашій пам'яті зміліти й загубитися в нетрях непростой української долі...

ШІСТДЕСЯТЛІТТЯ ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

СТОРИНКИ МИНУЛОГО...

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

OFFICIAL ORGAN
OF THE
UKRAINIAN
NATIONAL
WOMEN'S LEAGUE
OF AMERICA

РІК I Ч. 6 ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА., ЧЕРВЕНЬ, 1944

ЦІНА 15 ЦЕНТІВ

PHILADELPHIA, PA., JUNE 1944 VOL. I № 6

МАТИ В ОБОРОНІ УКРАЇНСЬКОГО ІМЕНІ СИНА-ГЕРОЯ

На десять мільйонів озброєного війська Америки, що бере участь у цій війні – до цього часу ледве вісімдесят вісім героїв дістало Конгресіонал Медал оф Гонор. Між цими нечисленними є Микола Міньо, рядовик українського роду, який загинув в Тунісі 28 березня 1943 року.

Старенька мати героя, 73-літня Марія Міньо з Картерету, Нью-Джерсі, в березні цього року брала участь у військовому торжестві посмертного наділення її сина найвищим військовим відзначенням. Після цього у пресі появилось звітлення, у якому на підставі неточних інформацій військової влади подано, що пані Марія Міньо прибула у Америку з Чехо-Словаччини і син її був з походження чехом.

„Хоч як пририта втратою сина, – писала після торжества мати героїської пам’яті Миколи Міня до секретаря війни Г. Л. Стимсона, – я дякую Богові, що мій син не був зрадником, а віддав життя за Америку, світло надії для мене і усіх гноблених народів світу. Я поважаю терплячих чехів і словаків, але мій син був українцем з роду, так, як його батько і я”.

У відповідь на цього листа мати Миколи Міня дістала повідомлення з Департаменту Війни у Вашингтоні, що помилку у рекордах справлено після її бажання, і на будуче усі інформації про нашого героя виказувати будуть його українське походження.

МОВНІ НОТАТКИ

Наталія ДУЖИК

МАЛЯ ЧИ НЕМОВЛЯ?

Недавно, спростерігаючи, як моя подруга бавилася зі своїм півторарічним синочком, я зауважила, як вона назвала його *немовлям*. Мене здивувало це слововживання, бо *немовлям* (*немовлятком*, *немовляточком*) називають тільки дитину, яку годують грудьми і яка ще не вміє говорити, наприклад: *Немовля* відразу після народження загортали у кожух і клали на покуття, щоб було багате (А. Данилюк). Мимоволі усміхнулася, коли згадала, скільки подрузі довелося докласти зусиль, щоб вгамувати це непосидюче і галасливе „немовля” у невеличкій крамниці, де ми звичайно купуємо крупи і приправи. Ось хлопчик занурив свої рученята у

вівсяні пластівці. Не встигла мати витерти запилені долоньки, як він зіщулювся на долівці і співає щось собі під ніс. Отже, слово *немовля* доречне, коли йдеться про зовсім маленьку дитину, яка ще не говорить.

Ширші виражальні можливості мають слова *малюк* (у множині – *малюки*), *маля* (множ. *малята*), *малятко* (множ. *малятка*). Так можна називати малих дітей різного віку – і немовлят, і молодших школярів. Наприклад: *Малюк* спав солодким сном. *Малята* і старшокласники працювали на толоці.

Ася ГУМЕЦЬКА

*Мале немовлятко
до матері тулиться,
промовляє –
і рученятами,
і оченятами,*

*то замружиться,
то замуркоче,
тихесенько так залопоче.
Миле моє немовлятко!*

СЛАВНІ ПОСТАТІ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ

Вікторія БОБИЦЬКА

ПІЯНІСТКА ЗІ СВІТОВИМ ІМЕНЕМ

Наша гордість і слава – Любка Колесса...

Василь Барвінський.

У першій половині ХХ ст. на небосхилі світової музики яскраво сяяли зірки двох представниць виконавського мистецтва, яких дала світові галицька земля. Постать оперної легенди – Соломії Крушельницької – вже зайняла своє почесне місце в галереї діячів українського музичного мистецтва. Історична правда про іншу всесвітньо відому артистку – піаністку Любку Колессу – лише відновлюється в Україні, бо в радянські часи її ім'я вперто замовчувалося. Хоча

Любка Колесса

артистка все своє свідоме життя жила поза межами батьківщини, вона всюди виступала як українка, виконувала українську музику і вільно розмовляла рідною мовою. Нині в Україні знані і шановані видатні науковці і музиканти з львівської родини Колессів: академік-етнограф Філарет Колесса і композитор Микола Колесса. Проте у 1920-30 рр. найвідомішою представницею роду була саме Любка Колесса. Вона належала до першорядних піаністів свого часу: талантом її захоплювались на трьох континентах, піаністка виступала у найпрестижніших залах, записи її концертів транслювали по радіо. Красномовним доказом слави і високого рангу піаністки є величезна кількість відгуків у пресі на її концерти; статті про Любку Колессу знаходимо в одинадцяти найбільших енциклопедіях світу. Артистку можна назвати справжньою зіркою концертної естради в нинішньому розумінні цього слова, – навіть були випущені листівки з її портретом. Композитор Нестор Нижанківський присвятив Любці Колессі декілька творів, поет Михайло Драй-Хмара передав своє захоплення у вірші про неї.

Майбутня піаністка народилася 1902 р. у Львові, але тут минуло лишень її раннє ди-

тинство. Вже 1907 р. батька Любки Колесси, відомого громадського діяча, професора Олександра Колессу, було обрано послом до Австрійського парламенту, і він разом з сім'єю переїхав до Відня. Тут, в одному з найбільших музичних центрів Європи, Любка Колесса отримала прекрасну освіту. Музичні здібності дівчини були успадковані не лише по батьківській лінії: перші кроки в музиці Любка робила під керівництвом бабусі по матері Ольги Літинської, що була

доброю піаністкою і навчалась свого часу у Кароля Мікулі, учня Шопена. Саме Ольга Літинська передала онуці велику любов до славетного польського романтика.

Любка Колесса закінчила Віденську академію музики та відділ творчого мистецтва, де фортепіанну гру студіювала у професора Луї Терна. Іншими педагогами артистки були учні Ференца Ліста – Еміль Зауер та Ежен д'Альбер. Так піаністка як музична “правнучка” Шопена і “онука” Ліста поєднала в собі і продовжила ці дві славні традиції. Важливу роль у становленні Любки Колесси як музиканта, в обранні музики як шляху життя зіграв її дядько, всесвітньо-відомий оперний співак Модест Менцинський, який мешкав у Стокгольмі. Як зізнавалася згодом артистка: “Модест мене відкрив, захоплював до серйозної праці”.

Яскраві музичні здібності Л. Колесси проявилися рано, в майже дитячому віці вона вже брала участь у симфонічних концертах. Першими серйозними знаками визнання молоді піаністки стали найвища державна нагорода Австрії (Staatspreis) після закінчення Академії та концертне фортепіано як приз від фірми “Безендорфер” на конкурсі піаністів. Вже з 1920 р.

піаністка розпочинає свою концертну діяльність, має ангажементи в цілій Європі: Амстердам, Мілан, Таллін, Мадрид, Осло, Варшава... Поряд із сольними концертами класичної фортепіанної музики від Баха до Дебюссі, Л. Колесса з особливим задоволенням грала на симфонічних вечорах, де виконувала концерти Моцарта, Бетговена, Шопена, Ліста. Серед диригентів, з якими співпрацювала Любка Колесса, були такі гранди, як Бруно Вальтер, Вільгельм Фуртвенглер, Герберт Караян.

Починаючи з 1925 р. піаністка майже щорічно виступає у Львові, де її концерти були не лише визначними мистецькими подіями, а й підносили національний дух українців. “Своїм великим мистецтвом Любка Колесса зробила більше для доброї слави українського імени, чим не одна стаття чи відчит”, – пише у своїй статті Н. Нижанківський. Весною 1929 р. на запрошення радянського уряду артистка з величезним успіхом гастролює Східною Україною, де замість запланованих восьми концертів відбулося двадцять.

Критики одноставно зараховують піаністку до кращих представників виконавського мистецтва. Головними рисами її творчої індивідуальності називають ліричність, поетичність, високу музичну культуру. Любка Колесса – піаніст-віртуоз, проте досконала техніка ніколи не є в неї на першому плані, а завжди служить розкриттю задуму твору. Василь Барвінський як важливу складову стилю Колесси відзначав стилевість її виконання: “Вона є рідким типом індивідуальності, яка в особливий спосіб дає себе опанувати внутрішньому змістові виконуваних творів”. Ми це можемо добре почути у звукозаписах піаністки, де поряд з клавесинним звучанням сонат Скарлатті – співучість Шопенівської фрази.

“Мистецька особистість Любки Колесси настроєна не на боротьбу чи примирення суперечностей, – писав один з німецьких критиків, – а виключно на чисту гармонію. При її грі можна подумати, що в звучання фортепіано перенесено один з відомих своєю завершеною врівноваженістю жіночих образів класичної поезії... Для фортепіанного втілення її виплеканої манери відчуття артистка має в розпорядженні просто ідеальне туше і техніку пальців. Майже годину вона грала Шопена, для публіки ж не було б забагато і другої години”.

У рецензіях на концерти артистки трап-

ляється чимало поетичних замилювань зовнішністю дуже вродливої Любки Колесси. Цей зовнішній чар, жіночність були складовими образу піаністки, продовжували та доповнювали романтичну манеру її виконання: емоційність, чутливість, співучість. У її інтерпретаціях ми чуємо мрійливість, часом кокетство, проте без зайвої сентиментальності і завжди з добрим смаком.

Інтенсивність концертування піаністки сягає піку у 1937-38 рр. під час гастроль країнами Південної Америки, де вона дала більш як 150 концертів за сезон. 1937 р. Любка Колесса на зорі телебачення взяла участь у двох передачах в Лондоні, де в українському національному вбранні грала твори Василя Барвінського та Нестора Нижанківського. У 1930-ті рр. піаністка зробила чимало звукозаписів на світових фірмах, де грала твори Шопена, Моцарта, Бетговена.

Європейський період життя Любки Колесси завершився у 1940 р., коли разом з чоловіком Трейсі Філіпсом, англійським дипломатом, і маленьким сином вона переїхала до Канади, де одразу отримала запрошення на посаду професора Королівської консерваторії в Торонто. Тут артистка концертувала значно менше, хоча в 1940-х рр. ще систематично виступала у США і Канаді, записувалась на радіо. У 1950 році припинила концертну діяльність, а в 1951-му випустила свою останню платівку. З того часу вона всі сили віддавала педагогічній роботі – спочатку в Торонто, а згодом у Монреалі, брала активну участь в музичному житті. Після виходу у 1976 р. на пенсію, артистка оселилася поблизу Торонто, де прожила останні роки, даючи приватні уроки. 15 серпня 1997 р. на 96 році життя видатної піаністки не стало.

Любка Колесса виховала декілька поколінь музикантів, серед яких піаністи, диригенти, композитори. Вона завжди дуже пишалася своїми учнями, підтримувала з ними теплі стосунки. Вдячні вихованці згадують свого педагога як видатну, харизматичну особистість, великої інтелігенції і культури, глибоко віруючу і дуже чуйну жінку. До останніх своїх днів Любка Колесса мала прекрасну пам'ять, цікавилася музичним життям.

Нещодавно канадська фірма звукозапису “DoReMi” випустила потрійний компакт диск Любки Колесси, що вийшов у серії “Легендарна скарбниця” поряд з дисками таких видатних

ЗБЕРЕЖЕМО „НАШЕ ЖИТТЯ”!

Союз Українок Америки
46-ий Від. ім. Олени Теліги, 47-ий Від. ім.Лесі Українки
120-ий Від. ім. Ірини Сенік
в Рочестер, Н.Й.

Рочестер, 5. березня 2004р.

До
Хвальної Дирекції
Української Федеральної Кооперативи
в Рочестер, Н.Й.

Шановні Пані і Панове!

Ми, членки трьох Відділів Союзу Українок Америки в Рочестер,Н.Й. звертаємося до Вас із великим проханням допомогти вдержати одинокий, у цій країні, український жіночий журнал СУА "НашеЖиття".

Наша харитативна організація довгими роками допомагає потребуючим дітям, та старшим людям завдяки жертвенності громадянства, як також роздає стипендії для молоді в Бразилії, Аргентині, Польщі, а тепер особливо Україні. Вкладаємо багато добровільної праці для цього, та радіємо успіхами.

Тепер Централь СУА мусіла перейти з винаймленої домівки Т-ва "Самопоміч" до власної будівлі, в якій впродовж 28 літ був приміщений Український Музей. Приміщення у власному будинку вимагає багато вкладу грошей щоби можна було його вживати на потреби СУА. На тому потерпів журнал "Наше Життя", який не має досить доходу, щоби вилізти з дефіциту.

Пересилаємо Вам листопадове число з минулого року. В ньому поміщено багато документів про голодомор 1932-33 років. Це число, як і інші будуть читати у цілому світі, а головне в Україні, щоби ніхто не міг заперечити цій страшній трагедії українського народу.

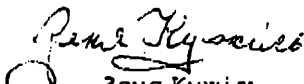
Це все забирає великі кошти і тому ми звертаємося до Вас ухвалити щедрий даток на наш журнал.

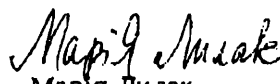
Ми всі союзячки з родинами є також членами. Вашої. Кооперативи і стараємося піддержати Вас у всіх Ваших починах.

Тому ще раз просимо Вас допомогти нам дальше одержувати наш місячник "Наше Життя".

Щиро дякуємо за Ваше зрозуміння і позитивне полагодження нашої прозьби.

З пошаною до Вас

Зеня Кужіль
голова 46.Від.

Марія Лілак
голова 47.Від.

Леся Телега
голова 120. Від.

музикантів, як Святослав Ріхтер, Еміль Гігельс і Мстислав Ростропович. На диску зібрано збережені звукозаписи різних років: мазурки Шопена з ранніх німецьких награнь, Концерти Бетговена і Моцарта з німецького радіо, великі твори Шумана та Брамса вже з американської студії і навіть деякі домашні записи. Крім

шипіння старих платівок ми добре відчуваємо в її грі те, що обеззброювало критиків-сучасників артистки, – талант і яскраву індивідуальність, завдяки яким інтерпретація Любки Колесси захоплює нас і сьогодні. Її творчість назавжди залишиться надбанням не лише української, а й світової музичної культури.

Rochester Ukrainian Federal Credit Union

Українська Федеральна Кредитова Спілка

Main Office: 824 Ridge Road East, Rochester, NY 14621

(585)544-9518

www.rufcu.org ♦ toll free: (877) 968-7828; fax (585) 338-2980

info@rufcu.org

On behalf of the Rochester Ukrainian Federal Credit Union, enclosed please find our donation in the amount of:

\$ 1,000.00

We are pleased to make this donation and wish you much success in all your future endeavors.

We would greatly appreciate hearing from you on the success of your activities.

Also, please provide us with information as to how and when RUFUCU will receive recognition of its support.

Від імені Української Федеральної Кредитової Спілки в м. Рочестері, НЙ, прошу прийняти нашу дотацію в сумі

як наш даток на підтримку діяльності Вашої Організації. Ми з радістю підтримуємо Ваш почин. Бажаємо якнайкращих успіхів у Вашій подальшій праці. Просимо подати інформацію про Вашу подальшу працю.

Також ми були б вдячні за Ваше повідомлення про способи визнання нашої фінансової підтримки.

Myron Babiuk

President

Tamara Denysenko

General Manager/CEO

Christina Kowcz

Educational committee chair

З НАГОДИ...

З НАГОДИ ШІСТДЕСЯТЛІТТЯ ЖУРНАЛУ УПРАВА І ЧЛЕНКИ 47-ГО ВІДДІЛУ СУА ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ В РОЧЕСТЕРІ СКЛАДАЮТЬ 500 ДОЛ. НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”.

* * *

На першій сторінці журналу „Наше Життя” за січень я прочитала, що цей рік проголошено Роком „Нашого Життя”, і прохання-заклик фінансово підтримати Пресовий Фонд. Розумію просту істину: щоби жити, треба мати фонди. Люблю читати наш журнал, тому радо складаю 500 дол., щоб Вам допомогти!

Тамара Панкевич.

* * *

3-ій Відділ СУА у Фініксі, Арізона, складає 250 дол. на заклик допомоги нашому журналові!

Христина Бойко, голова Відділу.

Baghdad, Iraq

4 May 2004

Dear Baba and Dido,

Happy Mother's Day, Baba! I love you and miss you. I remember when Danylo, Andre and I would listen to you tell stories. I miss talking, laughing and having a good time together. Baba, you are a loving mother and grandmother. You have always been there for me throughout my life. Baba, you raised two wonderful children. Tato loved you so much. Be proud of all of the good you have done throughout your life.

I am praying that we will be able to leave Iraq in August and that no one else gets hurt in my Battery. ----- I met a young Polish soldier ----- He did not speak much English but he did speak Ukrainian. Using Ukrainian and English, we were able to talk. We had a nice conversation at the mess hall. I found out he is married to a 20-year old Ukrainian girl.

Dido, I hope you are doing great. The last time I saw you, you were in the hospital close to death. Now, you have regained your health. Stay healthy and strong. I love you Baba and Dido. I can't wait to see you all.

Your Grandson,
Stefan

ДВНАДЦЯТЬ РОЖ З ІРАКУ ДЛЯ БАБУСІ

Багдад, Ірак

Дорогі Баба і Дідо!

Щасливого дня Матері Тобі, Бабо! Я люблю Тебе і бракує мені Тебе!

Я пам'ятаю, як Ти оповідала нам байки – мені, Данилові і Андрієві. Я люблю слухати ті оповідання. Я відчуваю брак розмови, сміху і доброго часу, який ми мали разом. Ти була любляча мама і баба. Ціле моє життя Ти все була, коли тільки мені Тебе було треба. Бабо, Ти виховала двох добрих синів. Мій Tato тебе дуже любив. Будь горда з того добра, яке ти робила упродовж свого життя.

Я молюся, щоби мені вдалося покинути Ірак в серпні і щоби ніхто з моєї групи не потерпів. ----- Я зустрів молодого польського солдата ----- Він не знає англійської мови, але говорить по-українськи. Уживаючи українську і англійську мови, ми зуміли порозумітися. Ми довго гарно розмовляли в їдальні. Я довідався, що він одружений з 20-літньою україною.

Діду, я маю надію, що Ти почувасяш добре. Останнім часом, коли я тебе бачив в лікарні, Ти був близький смерті. Ти відзискав здоров'я. Будь здоровий і сильний! Я люблю Вас, Бабо і Діду! Я хочу Вас скоро побачити.

Ваш Внук, Стефан.

Стефан, онук знаних і шанованих українською громадою Нью-Йорку подружжя Дмитра і Стефанії Косовичів, відбуває військову службу в Іраку.

На сходинах 83-го Відділу, членкою і колишньою головою якого є Стефанія Косович, ми довідалися, що на День Матері Стефан прислав бабусі листа і дванадцять червоних рож.

З ласкавого дозволу пп. Косовичів друкуємо лист, який так багато говорить.

Бажаємо Стефанові якнайскорше повернутися і пригорнутися до своїх улюблених Діда і Баби!

А ВІН ПОЧАВ СКАКАТИ СОБІ ДО ОЧЕЙ

(Гумореска)

Скажете “нісенітниця!”, читачу, і я з Вами вповні згоджуся. Але ж так пишуть, так говорять і так друкують! Повірте, кілька років тому я вчитала в одному нашому часописі, як будівельний комітет одного товариства так пересварився, що всі комітетові ПОЧАЛИ СКАКАТИ СОБІ ДО ОЧЕЙ. То мусіло бути надзвичайно цікаво! Шкода лишень, що я, маючи, як зовсім недурні люди кажуть, досить широко розвинену уяву, ніяк не можу собі уявити навіть найліпшого акробата, який би зумів сам собі скочити до очей. А там цілий комітет скакав, і між комітетовими жодного акробата не було. Принаймі в дописі про такого не згадано.

Або ще кажуть: “Марійка і Гануся погнівалися і тепер у товаристві все обертаються ДО СЕБЕ плечима”. Спробувала я крутити Марійку довкола уявної поздовжньої осі, наче глобус, пробувала обертати довкола поперечної – нічого не виходить. Плечі завжди лишаються ззаду, груди спереду і ніяк ДО СЕБЕ навиворіт не обертаються. Пробувала я зробити такий самий, уявний, звичайно, експеримент з Ганусею – і безвслідно. Ані одна, ані друга не спроможні були якось так вивернутися, щоб ОБЕРНУТИСЯ ДО СЕБЕ ПЛЕЧИМА. Незрозуміло: одна не могла і друга не могла, але дві їх могли.

А ще тішилася одна пані, що її син і невістка по двох місяцях гніву почали ДО СЕБЕ говорити.

– То чого ж ви, пані, радієте? Як ваш брат почав сам до себе говорити, то ви відразу сказали, що його треба відправити до психіатра.

– Ну, бо так! Як братова несподівано померла, то йому, бідному, в голові помішалось, і він почав до себе говорити. Говорив, говорив, нікого не слухав, нікого не бачив – і говорив, говорив. Так за небіжкою побивався. Та тепер ті лікарі таки помогли – вже не говорить більше.

Знову незрозуміло, як син і невістка ПОЧАЛИ ГОВОРИТИ ДО СЕБЕ, то стало добре, але як брат ГОВОРИВ ДО СЕБЕ, то його завезли до психіатра.

А в одній п’есі чуємо, як два брати дванадцять років жили в тому самому місці і СЕБЕ НЕ БАЧИЛИ. Треба думати, що наложили на себе покуту – дванадцять років не заглядати до дзеркала.

Інша важлива подія: зустрілися два президенти – американський Біл Клінтон і наш Леонід Кучма – і ПОТИСНУЛИ СОБІ РУКИ. Це можна зрозуміти так, що Кучма потиснув своєю лівою рукою свою праву, а Клінтон – лівак, – своєю правою – свою ліву. І, так привітавшись, стали перед фоторепортерами.

А ще й таке. СПОЧАТКУ ВОНИ СЕБЕ НЕ ВПІЗНАЛИ, АЛЕ КОЛИ ВЖЕ ВПІЗНАЛИ, ТО ВПАЛИ СОБІ В ОБІЙМИ. Гм!... Що ж то за пригода така сталася? Лежали без пам’яті, повалені важкою недугою, чи заблудилися десь у джунглях, не їли, не пили, не спали, не милися й не голилися кілька тижнів, а тоді, як подивилися в люстро, то самі СЕБЕ НЕ ВПІЗНАЛИ. Це ще можна пояснити, Але як пояснити ПАДАННЯ СОБІ В ОБІЙМИ? Хіба тільки так: кожен обхопив сам себе руками попід ребра і – беркицьнув на спину. Ні? То, може, хтось інакше і краще пояснить.

Або ще й інші приклади. Кажуть про когось: „Та як вони можуть ЗІ СОБОЮ ЖИТИ”. А як може людина жити БЕЗ СЕБЕ? Скажете: „Так то ж одна людина, а тут говориться про двох”! Дарма! Коли одна людина не може, то й дві, три, п’ять, сто – ніхто не може. Натомість бувають випадки, коли люди СОБІ НЕ ДОВІРЯЮТЬ, іншими словами сказавши, за себе не ручать. Хтось може не ручити за себе, що не розплачеться чи не розреготеться, або, навпаки, не вибухне гнівом, не вдарить когось – себто не зможе опануватисвоїх нервів у критичний момент. Людина знає, що повинна стриматись, але боїться, що не стримається, отже НЕ ДОВІРЯЄ СОБІ.

Оце неправильне дивачне вживання цілих зворотів із займенником „СЕБЕ” зродилося в Галичині під впливом польської мови, яка своєю чергою, підлягала впливам німецької – явище зовсім природне в суміжних місцевостях усіх народів цілого світу. Але запозичення не завжди влягаються в засади сусідньої мови, а часами й суперечать їм, створюючи цілком невластиві, а то й карикатурні граматичні чи стилістичні форми, і саме так сталося з уживанням займенника „СЕБЕ”.

Зворотний займенник „СЕБЕ” – дуже примхлива частина мови. По-перше, він не має ані називного, ані кличного відмінків. Він з’явився відразу в родовому, але далі відмінюється нормально: СОБІ, СОБОЮ, НА СОБІ.

По-друге, займенник „СЕБЕ” не має множини. Наприклад, „себе” може хвалити одна людина, може хвалити десятеро людей. Кажемо однаково: „(він чи вона) себе хвалить”, або „вони СЕБЕ хвалять, чи ми СЕБЕ хвалимо”.

Нарешті, по-третє, задля чого написана ця стаття: ЗВОРОТНИЙ займенник СЕБЕ називається зворотним по тій причині, що дія чи емоції, виходячи від певного суб’єкта, повертається до нього НАЗАД і НЕ переходить на об’єкт – на другу особу. Хтось один може бути лихий НА СЕБЕ за вчинену дурницю, група людей може гордитися СОБОЮ за героїчно виконане важке діло. Це правильно.

Але справа міняється, коли зустрічаємося з таким прикладом: „Вони подерли НА СОБІ одержу”. Якщо оці „вони” десь продиралися через густі чагарники або пролазили попід колючими дротами, то завдана одержу шкода була оправдана й висловлена правильно. Коли ж одержу потерпіла від поррахунків між двома противниками, які намагалися докзати свою правоту силою своїх кулаків і ціпкістю своїх пазурів, то треба сказати: „Вони подерли ОДИН НА ОДНОМУ ОДЕРЖУ”. Могли при тому й очі попідбивати, лишень НЕ СОБІ. Бо де ж таке чувано, щоб хоч і які заводіяки побрали в руки куски цегли чи поліянки і почали штурхати СЕБЕ попід очі?! А вислів „попідбивали СОБІ ОЧІ” означав би саме таку неймовірну сцену. Може бути й гірше. Наприклад, жуочи твердий кусник, або кваплячись, якийсь чоловік УКУСИВ СЕБЕ за язик, себто замовк. Усе гаразд. Але справа цілком зміниться, коли ми замість одного чоловіка посадимо двох балакучих пань. Вони також наговорили забагато й, отямившись, ВКУСИЛИ СЕБЕ ЗА ЯЗИКИ. Чи це мало б означати, що вони кусали язики одна другій? Ну та ж певно, що ні! А чому ж тоді кажуть: „Вони ВЗЯЛИ СЕБЕ ЗА БАРКИ”, або за чуби? А чому кажуть, що оці чи он ті МАЛИ СЕБЕ ЗА ПОБРАТИМІВ, або ВОНИ СЕБЕ НЕНАВИДІЛИ, або ВОНИ КОНКУРУВАЛИ ЗІ СОБОЮ? І додача прислівника „взаємно” чи „навзаєм” справи не рятує.

Але тут уже зарзод слід пригадати, що слово СОБІ часто виступає в ролі не займенника, а ЧАСТКИ. Тоді знову справа міняється. Частка СОБІ не відмінюється, не виступає в ролі частини речення, і без неї можна навіть обійтися. Товариші можуть посідати СОБІ на траві, але це ж зовсім не означає, що вони посідали один за другого, і практично нічого не зміниться, коли ми слово „СОБІ” пропустимо. Те саме в таких реченнях, як „дівчата СОБІ співають”, „діти СОБІ граються в піску”, „хлопці їли СОБІ яблука” тощо. Але з займенником СЕБЕ треба поводитися обережніше. Він має свої правила, і їх треба шанувати.

Сказавши правду, ця трохи гумористична статейка спізналася на ціле століття чи й більше. В Україні тепер таких дивачних помилок не роблять, а щодо діяспори, то ними грішить хіба найстарше покоління. Молодь від шістдесятки вниз чим молодша, тим взагалі грішить у граматиці менше по тій простій причині, що вживає усно, а зокрема на письмі, не українську мову. То ж не має стільки нагод, щоб помилятися. Хоч при кожній okazji не забуває пригадати, що ми зберегли свою мову, звичаї і традиції. А це – найголовніше.

Торонто, січень 1997 р.

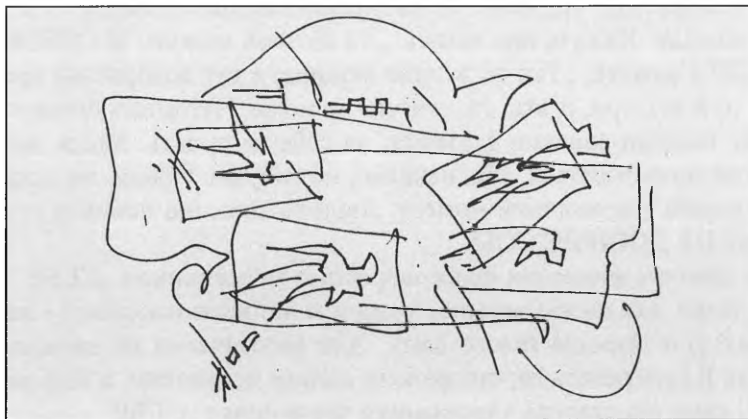

Рис. Володимир Стецула

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXI

MAY 2004

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

Happy Mother's Day

The Executive Committee of the UNWLA

*salutes the newly reelected President of the New York-North Regional Council, Martha Stasiuk,
and reelected president of the New Jersey Regional Council, Kateryna Wolowodiuk.*

We wish them well in all their endeavors!

FROM THE DESK OF THE PRESIDENT

In last month's issue of *Our Life*, I shared with readers some information about the UNWLA's activities, past and present, as an organization committed to assisting those in need and equally committed to disseminating information about Ukraine that is true and accurate. In connection with this theme, I presented a brief overview of two important UNWLA programs. The first of these focused on our efforts to help the young victims of the Chernobyl nuclear disaster. The second was a summary of a library program the UNWLA initiated to raise awareness about the Great Famine of 1932-34 and to ensure that the tragedy of those terrible years is never forgotten. In this month's issue of *Our Life*, I would like to share with you additional information about the latter.

Recently, the UNWLA sent an article to editors of Ukrainian newspapers and magazines around the world. The article was an appeal to all people of Ukrainian heritage to become active participants in commemorating the Great Famine in Ukraine through activities that do not simply focus on internal Ukrainian community memorials, but focus instead on activities that raise public awareness about the Famine and its historical implications. Our appeal has also been directed to leaders within the Ukrainian community, including Dr. Askold Lozynsky, president of the Ukrainian World Congress, and Maria Shkambara, president of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations. The text of the article has been reprinted in this issue to encourage our readers to join us in this important work:

The Ukrainian National Women's League of America Invites the Ukrainian community throughout the world to join us in a project that the UNWLA initiated to commemorate the 70th anniversary of the Great Famine in Ukraine (1932-33).

As many of us know, Ukraine and Ukrainian history are often neglected or misrepresented by the media and in educational materials utilized by schools. The media and textbooks often present inaccurate information about Ukraine. Important facts about historical events are ignored or glossed over as insignificant. One historical event that has suffered this fate is the Holodomor, the Great Famine of Ukraine.

In an attempt to bring attention to the Holodomor, the UNWLA designed a program to encourage public awareness of the manmade famine that claimed millions of lives and has become the forgotten genocide of the twentieth century.

At the start of the project, the Executive Committee asked UNWLA members, their families, and their friends to visit their local libraries to find out if these libraries have literature pertaining to the Famine. If there were no appropriate books on the subject, they were requested to ask librarians to purchase such books and add them to their permanent collections. Additionally, we reminded UNWLA members that libraries have limited space and books that are not in demand by library patrons are routinely replaced by books that are in greater demand. For this reason, all project participants were encouraged to borrow all available books on the Famine.

We invite all other Ukrainians to assist us in this important endeavor by visiting their own local libraries and making certain that historically accurate information about the Holodomor is available or becomes available.

These efforts will have numerous benefits. It will help ensure that the non-Ukrainian public has access to information about the Great Famine in Ukraine. Librarians who discover that there is interest in this topic are likely to reassess their collections and adjust them accordingly. Children of Ukrainian descent, who often have to explain their ancestral roots without adequate documentation, will have access to such documentation and evidence in their local libraries.

Promoting awareness in the famine will also have an impact on education. In the State of New York, for example, high school students must pass an examination called "the State Regents exams." Currently, the exam covers topics of universal importance. One of these topics is the Holodomor, and clearly, someone worked very hard to ensure that this topic was included in the core exam materials. The examination is periodically revised and updated. Those topics that are deemed inappropriate or not sufficiently significant are eliminated. Raising public awareness in the Great Famine can help ensure that this subject is not one of those selected for oblivion. Similar academic challenges and opportunities also exist in other states and other countries.

Ukrainians throughout the world, let us work together to commemorate the 75th anniversary of the Great Famine in a meaningful way, not just through somber ceremonies but through a program that makes certain that the world does not forget the history of the Holodomor or its millions of victims.

Others nations and ethnic groups do this for their children and grandchildren. Let's do it for ours and for our Ukraine!

Groups or individuals interested in working on this project in their communities may contact the UNWLA for assistance or support. Please contact us by telephone at 212 533-4646 or by e-mail at unwla@org

What's in a Name?

Centuries ago, one of William Shakespeare's characters asked "What's in a name?" and came to the conclusion that "a rose by any other name would smell as sweet." We beg to differ. As Ukrainian Americans, many of us have been all too aware that names do matter. Ukraine should be Ukraine, not something else. And our own names, given to us by our parents, should not be trivialized or altered at the whim of others. The following materials have been excerpted from 1944 issues of Our Life and serve as a reminder that "what's in a name" is indeed important.

Mother in Defense of Ukrainian Names

"Out of ten million armed American soldiers that have participated in the war, only eighty-seven heroes so far have received the Congressional Medal of Honor. Among them was my son Mykola Minio, a soldier of Ukrainian descent, who was killed in Tunisia, March 28, 1943." The mother of the hero was 73-year-old Maria Minio from Carteret, New Jersey. In March of 1944, she participated in the Armed Forces award ceremony where her son received the highest award, the Congressional Medal of Honor. After the ceremony, an article about the hero appeared in the press, stating that he was of Czech heritage. The statement was based on misinformation. Because Maria Minio came to America from Czechoslovakia, her son was assumed to be a Czech. Grieving for the loss of her son, Maria Minio wrote a letter to the Secretary of the Armed Forces H.L. Stimson. In her letter, she stated, "I thank God that my son was not a traitor and gave his life for America, light of hope for me and people that are enslaved. I honor the suffering of Czechs, but my son was of Ukrainian heritage just like his father and I." Not long after, a letter regarding Mykola Minio arrived from Washington DC, from the Department of War, assuring Maria Minio that the mistake would be corrected as she wished and that in the future, information about the hero would state his Ukrainian heritage.

Change My Last Name, No!

Film actor John Hodiak, who has gained fame in Hollywood, is the son of a Ukrainian family from Volyn, Ukraine, who settled in Detroit. John grew up in a Ukrainian community in Detroit. His father was an amateur actor and played in our Ukrainian theatrical shows. Hollywood papers have described Hodiak's talent as "thoroughly natural, inherited not learned. With it, he will accomplish a lot." In the film studio, where his great talent was discovered, someone tried to convince him to change his name to something more romantic. This is a custom much in practice in the film world. Hodiak's response to the suggestion was a resounding "No!" The film star explained, "When my mother and father invite their friends to see a film in which their son stars, I don't want them to be forced to explain and apologize that their son has changed his family name."

GYPSIES

by H el ene N. Turkewicz-Sanko

In the *Encyclopedia of Ukraine* published by the Toronto University Press,¹ Gypsies are defined as a group of people whose nomadic ancestors "left northern India toward the end of the first millennium A.D. ... and settled in Persia and Armenia." As early as the 5th century, the king of Persia requested that 10,000 musicians be brought from Northern India to his kingdom. These were probably the forefathers of the Gypsies as we know them today. The article further indicates that gypsies were "brought to Anatolia by the Byzantines," spreading "in the 13th and 14th centuries into the Balkans and Eastern Europe, and thence into Central and Western Europe." Some gypsies traveled East to Slovakia, Ukraine, and Moldavia. Others went North to Hungary, Austria, Germany or West to Albania, France, Spain and the United Kingdom.

Gypsies refer to themselves as "Rom," a word that means "man" in Romani, their mother tongue. The Romani language is derived from Sanskrit but contains as many linguistic features as the many countries through which gypsies traveled, including Ukraine. The term "Gypsy" seems to have its origin in the word "Egyptian." It was initially used as a descriptive name by Europeans whose perception of the dark and exotic people was often colored by suspicion, awe of their musical prowess, mysterious knowledge of herbs, and other talents, such as fortune telling. In Europe, they were not always treated well. In the 9th century, in Byzantium, these nomadic musicians were enslaved and sold. Brought to Greece, they were compelled to take up a new craft, and they began to specialize in shoemaking. In the 14th century the presence of the Gypsies is documented in Walachia. A woodcut poster from 1852 advertises a slave auction in Walachia: "For sale, a prime lot of Gypsy slaves, to be sold by auction at the Monastery of St Elias, 8 May 1852, consisting of 18 men, 7 women and 3 girls. In fine condition."²

Historically, however, Gypsies have been recognized and sought after as talented musicians and have enjoyed a certain status. In order to travel throughout Europe they had to have written travel permits. Two important documents allowed Gypsies to move from one country to another and earn a living as entertainers or artisans. The first was the 1423 Sauf-conduit de Sigismond, roi de Boh eme, a permit which allowed Gypsies to go West. Renaissance tapestries and the works of French artist Jacques Callot illustrate their passages and their activities. The second docu-

ment was the Contract Fairs-Magdeburg Rights, issued during the Lithuanian rule of Ukrainian territories.

To a great extent, Gypsies in Ukraine survived as artisans. They were blacksmiths, carpenters, and coppersmiths. They were also known as horse-traders, animal trainers, peddlers and entertainers. Women were dancers, singers, fortune-tellers, healers who knew their herbs, and even beggars, often seen with babies in their arms and surrounded by very young children who at times engaged in petty crimes to supplement the group's income. In the winter they lived in huts, wagons, and tents on the outskirts of villages. In summer, they moved from village to village, providing entertainment and doing odd jobs.

In his works, Nikolai Gogol (1809-1852) provides a vivid portrait of the activities of Gypsies at crowded fairs: either concluding a deal with a slap of hands or telling someone's fortune from cards. Through such fairs, Gypsies seem to have become an integral part of the Ukrainian social structure. This connection to mainstream society can be also traced to the celebration of three major holidays: Christmas, Easter, and Saint John's Feast of June 21 or the summer solstice.

At Christmas time, to this very day, Ukrainians set up a Nativity scene called "Vertep" and perform Nativity plays. The movable Christmas puppet theater is two-tiered: the top level is reserved for the heavenly and religious scenes of the Nativity, and the lower level is reserved for the earthly scenes of a Ukrainian village. Dolls used on the lower level represent the various people one is likely to encounter on the village streets. Among the marionette figure are the traditional Cossack, the Ukrainian couple, the "Moskal" or Russian, the Jew, and the Gypsy.

At Easter time, Gypsies who had semi-settled during the winter took to the road again and this transition to nomadic life is illustrated in the Ukrainian tradition of decorating Easter eggs or "pysanky" with a pattern called Gypsy Road. This is one of the most difficult designs to reproduce. Its intricate lines are confusing and provide the best interpretation of the comings and goings of men and women associated with free spirit, wandering, and gathering around campfires.

During the night of the Feast of Saint John, one custom among young girls was to go to the river and cast wreaths on the waters to discover the direction

from which their future husbands would come. Young men would gather around a campfire and perform fancy jumps to impress the young women. It was also an occasion for palm reading or drinking potions made of special herbs. Gypsies, with their herbal knowledge and reputation for fortune telling, were an integral part of these summer solstice rituals.

In Ukrainian literature, Gypsies are represented in prose and in poetry. Ukraine's national bard, Taras Shevchenko (1814-1861), celebrated the Gypsies in literature and in art. In one of his oil paintings entitled *Kateryna*, he portrays a young woman showing the palm of her hand to a Gypsy woman, obviously asking her to foretell her future. In his poem entitled "Vid'ma" (The Witch),³ Shevchenko tells the story of a young woman whose fate symbolizes the fate of many young girls throughout Ukraine until the abolition of serfdom of 1861 and even after. She is a serf who is left with child by her owner and is marginalized by everyone, including the child's father. Everyone calls her a "pokrytka," a woman covered with a scarf to hide her face and her shame. Shunned by her own, she finds acceptance and warmth among the Gypsies to whom she reveals her story. They are willing to listen to her without judging her. She follows them and from them she learns the power of herbs and the science of witchcraft. She hopes to avenge her life and the lives of her twin children who are now living in her master's home as serfs themselves.

The Vid'ma is especially distraught about her daughter because she knows too well that she is in danger. She fears the girl will be a victim of incest, molested by the very man who conceived her. She sees her daughter already abandoned, probably with child, somewhere. Another "pokrytka" is in the making and the thought is enough to make her demented. The Vid'ma is determined to instruct young girls to be aware of the danger and to safeguard themselves.

One day she learns that her former master-lover, who has disposed of their son and seduced their daughter, is ill. She gathers herbs and is determined to enter his home. However the servants recognize her as the "pokrytka" and refuse to let her in. Thus, the man's crime remains unrevealed and unavenged. Yet through the poem, Shevchenko leaves a documentation of what the lives of women were like during serfdom and why so many so-called "witches" roamed the land.

Another Ukrainian writer who celebrated the life of Gypsies in Ukraine is Ol'ha Kobyl'anska (1863-1942). The title of her novel, *On Sunday Morning She Gathered Herbs* (1908),⁴ suggests the inherent importance of herbal science among Gypsies. The storyline is not as important as the depiction of Gypsy camp life. Kobyl'ianska was writing in Bukovyna (Romania) and

she must have had a Gypsy informant who revealed details about the relations between men and women and about the harsh punishment reserved for women who fell afoul of Gypsy ways and customs.

The novel tells the story of a Gypsy woman, Mavra, the wife of a Gypsy leader Rada. Mavra gives birth to a white boy, a child who is obviously not sired by her husband. Rada wants to kill his wife but she is saved by her father. He drops Mavra off at one village and abandons her baby boy in another village. For years Mavra lives with a Turkish widow, secluded from society. She helps raise the widow's daughter, Tetiana. Years go by and one day Tetiana meets a young man from a neighboring village. His name is Hryts. No one knows that he is Mavra's son. He is engaged to a girl in his village, but he falls in love with Tetiana. When Tetiana discovers that Hryts is engaged and about to be married, she "gathers berries to poison him." The irony is that she has learned about the power of the poisonous berries from the Gypsy woman who is Hryts's mother.

In addition to the storyline, this novel can serve as good historical documentation of Gypsy migrations. From the story it seems that Gypsies passed through the Chernivtsi area during the summer and spent their winters in Hungarian territories from Vynohradovo to Uzhhorod. Gypsy documents are hard to find because Gypsies jealously guard their customs and traditions. Thus, folk songs, folktales, folk customs, and literature are invaluable in providing clues about their history and their ways.

In Ukraine today, gypsies are scattered throughout the country but concentrated largely in the Transcarpathian, Crimean, and Odessa provinces. Contemporary researchers and scholars are fascinated by the historical past of the Gypsies, especially in view of the fact that they were victims of the Holocaust and victims of geopolitical transitions that closed the borders they were accustomed to cross unchallenged and forced them to abandon their migratory ways. Two examples of these are a 1926 resolution and a 1956 government decree issued by the Soviet authorities that forced the Gypsies to adopt a settled way of life. Many were forced to abandon their nomadic lifestyle and work in agriculture and industry.

Gypsies are currently the subject of extensive research and numerous studies and publications.⁵ To this day the lifestyle of the Gypsies in Ukraine does not seem to have changed. Scholars report that they continue to live on the outskirts of villages, specializing in fabricating mud bricks called "shamans," similar to the adobe bricks of New Mexico. The bricks are a mixture of local clay and chopped straw and are used to create shelters which, of course, are off the beaten

track and have no electricity, water or sanitary facilities. Gypsy women are easily recognized by their clothes, their fortune telling skills, palm reading, and herb healing. Young women earn their livelihood making wreaths of paper flowers dipped in wax. Young men continue to weave baskets. Ukrainian-American scholar Adriana Helbig (Columbia University) recently wrote an article for *The Ukrainian Weekly*⁶ on her research about Gypsies, generously sharing her findings and photos. According to Ms. Helbig, there are close to 120 Gypsy settlements in Transcarpathia today, each numbering 200-250 people.

Gypsies in Ukraine have always been a part of the social scene and their presence is reflected in literature and the arts. They have been treated kindly by poet Taras Shevchenko, and it is moving to learn that his works have recently been translated into the Romani language. Many other literary works deserve to be explored to document the Gypsy's contribution to Ukrainian life.

In many countries, Gypsies retain a special mystique. In France and Spain, for instance, the search for the Gypsies has produced a sublimation of Gypsy life. The Gypsy woman, and especially the mystery that robes her actions and her discourse, has inspired poets, writers, musicians, artists and more recently filmmakers. Just like the smoke of the Gitane French cigarette, this woman cannot be entirely captured or tamed and therefore, she remains the Bohemian or Tsigane that embodies freedom. Ukrainian folk songs echo this intriguing fascination with the gypsy woman . . . she is immortalized as the "tsyhanochka" or the "vorozhka" who is either a free-spirited and light-hearted child of nature or a foreboding character whose fortune telling is often cautionary or gloomy.

American popular music has also perpetuated Gypsy lore, both positively and negatively. Two songs from the 1970s exemplify this. In one, Cher Bono sings "the people of the town, they called us gypsies,

tramps and thieves." In the other, a young man complains about his love life. He goes to "Madam Lu, you know, the gypsy with the gold tattoo," who gives him a bottle of "love potion number nine" to make him the object of amorous devotion from the most unexpected sources.

History tells us that Gypsy bands originated in India. In 1976, their story came full circle when India's Prime Minister Indira Ghandi officially recognized them as a national minority of Indian origin. It was a momentous proclamation for Gypsies worldwide, an affirmation of a people who, like Shevchenko's "pokrytka," have often been marginalized and misunderstood.

Notes

¹ *Encyclopedia of Ukraine*. Volodymyr Kubijovic, editor. Toronto : University of Toronto Press, 1984. Reprinted 1985.

² Hancock, I., *The Pariah Syndrome*. 1987. [illustration].

³ Kobzar. *Derzhavne Vydavnytstvo Khudozhnoi Lityratyry*. Kyiv. 1956: 282-293. (author's illustration: 273).

⁴ Mary Skrypnyk, translator. Edmonton-Toronto: Canadian Institute of Ukrainian Studies Press, 2001.

⁵ Documentary *Strangers Among Us: Gypsies in Today's Transylvania*, by Rita Cebuc, Department of Communications, John Carroll University, May 2003; Woloch, Cecilia, *Tsigan, The Gypsy Poem*, Los Angeles, CA: Cahuenga Press, 2002 (with excellent timeline); *Roma Holocaust: Recollections of Survivors*, Budapest: Roma Press Center, Book 2: 2001; Binns, Denis, *A Gypsy Bibliography: A Bibliography of Recent Books, Pamphlets, Articles, Booksheets, Theses, and Dissertations Pertaining to Gypsies and Other Travellers*, Chorltonville, Manchester: Dennis Binns Publications, 1982.

⁶ "Shevchenko Anniversary: Bard Revered by Roma (Gypsies) in Ukraine." Sunday, March 9, 2003: 8.

Errata. In the March 2004 issue of *Our Life*, we published an announcement about the UNWLA Convention to be held in Albany, New York in 2005 (page 16). Please note that the upcoming event will be the **XVII UNWLA Convention** (not the XXVIII UNWLA Convention). Our apologies to readers and to members of the Convention Executive Committee for the error.

Philadelphia Regional Council Celebrates the Ukrainian Woman and Her Creativity

Fashion show coordinator Eryna Cvikula Korchynsky with humorist Natalia Hewko.

Zirka Kondrat, her daughter Iryna, and Yarko Sokolowskij, modeling a family ensemble.

A year ago, *Our Life* published a report on The Ukrainian Woman and Her Creativity, a program hosted by the Philadelphia Regional Council. The event, which attracted more than 200 members of the Ukrainian community, was organized as a fundraiser to defray the costs of relocation for UNWLA headquarters. Characterized by old world elegance and charm, the afternoon featured a classic tea embellished by comfortably familiar musical interludes and a fashion show, a collage of beige, navy, pastel green, and muted red assembled Eryna Cvikula Korchynsky and Marta Stompil (Branch 67), co-owners of Philadelphia's Red Poppy Ukrainian Boutique.

This year's tribute to The Ukrainian Woman and Her Creativity, had its own distinctive flavor, an interweaving of traditional and New Age, of Ukraine and the Diaspora, local and imported talent, and a cornucopia of surprises. Tickets to the event were sold out well in advance, and some 240 guests, happy to attend a function that promised variety and respite from a winter season that was lasting too long, converged at Philadelphia's Ukrainian Educational and Cultural

Center. The day was auspiciously warm, enhancing the festive mood of those present.

Introductory remarks were again provided by emcee Olena Karpinich (Branch 88). An accomplished speaker, Ms. Karpinich drew the audience into the program with powerful reminders of the depth and substance of the Ukrainian woman—her strength, her perseverance, and her ability to transform the world creatively and artistically in myriad ways. This theme was reflected throughout the program, which featured an array of entertaining and intriguing examples of the Ukrainian woman's resilience and creative abilities.

Opening the program was Mariana Sadovska, a talented vocalist from Ukraine who has spent years collecting and perfecting a repertoire of folksongs from Ukrainian villages and whose recent debut on the American stage has elicited rave reviews from critics. The medley of village songs performed by Ms. Sadovska was reminiscent of another time and place. It was followed by a performance that delighted the audience by providing a humorous look at the here and now—a medley of comic vignettes from Diaspora

writers Pavlo Hlazoviy, Hanna Cherin, and Edvard Kozak, presented by the talented Natalia Hewko. The former president of the Detroit Regional Council had clearly "done her homework," and her captivating performance included poignantly funny references to local people, institutions, and customs that made everyone howl with appreciative laughter.

The first segment of the fashion show featured the Cleveland based "Svitlitsia" collection. Presented by Alina Halay and Kateryna Nemyra, it was well received and included many interesting ensembles that were applauded by an audience looking forward to shedding the somber browns and blacks of the winter season and replacing them with pastels and bright colors.

The fashion show presented by Philadelphia's own Red Poppy Boutique was coordinated by Eryna Cvikula Korchynsky (first vice president of the Philadelphia Regional Council). Featured were the creative talents of four designers from Kyiv and Lviv and the original jewelry designed by Tamara Farion and Marijka Wozna (both from the Philadelphia area). In a bold twist, program coordinators had planned an avant-garde presentation that began and ended with a dramatic still-life tableau on a dimmed stage. Many of the models were UNWLA members; an enchanting bride in an elegant gown danced with her groom on the runway.

Later in the program, Philadelphia Regional Council president Christine Chomyn Izak introduced a special guest, one far removed from the world of fashion, but certainly representative of the resilient nature of the Ukrainian woman. The honored guest, Stefania Famulak, is a survivor of the failed uprising of 1954 in Kingir, Kazakhstan, during which many Ukrainian women perished, mowed down by Soviet tanks. Currently on a visit to the United States, Ms. Famulak noted how impressed she has been by the UNWLA's organizational and fundraising endeavors. She was presented with a small gift from the Regional Council.

Another aspect of the Ukrainian woman's creativity that drew considerable interest was a number of books and paintings, created by UNWLA members and proudly displayed in the Ukrainian Center's vestibule.

The afternoon function, the result of the collaborative efforts of UNWLA branches and members of the Philadelphia Regional Council, was flawlessly executed, attesting in particular to the leadership skills of Regional Council President Christine Chomyn Izak and the organizational talents of Roksolana Gilicinski, the Philadelphia Regional Council's program chair.

The program made a wonderful impression on everyone attending, including two distinguished guests from Ukraine: Iryna Rezynek, the wife of Ukraine's ambassador to the United States, and Natalia Holub, second secretary to the ambassador.

Mariana Sadovska (holding her son) and Svitlitsia designers Kateryna Nemyra and Alina Halay.

All About Mothers

Recently, a number of elementary school children were asked to answer some questions about mothers. We hope you find their responses enjoyable and enlightening!

Why did God make mothers? She's the only one who knows where the scotch tape is. ♦ Mostly to clean the house.

How did God make mothers? He used dirt, just like for the rest of us. ♦ Magic plus super powers and a lot of stirring. ♦ God made my Mom just the same like he made me. He just used bigger parts.

What ingredients are mothers made of? God makes mothers out of clouds and angel hair and everything nice in the world and one dab of mean. ♦ They had to get their start from men's bones. Then they mostly use string I think.

What kind of little girl was your Mom? I don't know because I wasn't there, but my guess would be pretty bossy. ♦ They say she used to be nice.

What did Mom need to know about Dad before she married him? His last name. ♦ She had to know his background. Like is he a crook? ♦ Does he get drunk on beer? Does he make at least \$800 a year? Did he say NO to drugs and YES to chores.

Who's the boss at your house? Mom. You can tell by room inspection. She sees the stuff under the bed. ♦ I guess Mom is, but only because she has a lot more to do than Dad.

What's the difference between moms and dads? Moms work at work and work at home, and dads just go to work at work. ♦ Dads are taller and stronger, but moms have all the real power 'cause that's who you got to ask if you want to sleep over at your friend's.

What does your Mom do in her spare time? Mothers don't do spare time. ♦ To hear her tell it, she pays bills all day long.

If you could change one thing about your Mom, what would it be? She has this weird thing about me keeping my room clean. I'd get rid of that. ♦ I'd make my Mom smarter. Then she would know it was my sister who did it and not me.

Allergy Update

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

Allergies are caused when the immune system fights allergens that are harmless and do not produce a response in most individuals. The body's immune system protects against harmful materials such as viruses and bacteria. An allergic reaction is the body's way of reacting to a foreign substance referred to as an allergen. Antibodies are created to fight the allergen and this, in turn, stimulates the release of histamine. Histamine is responsible for allergic symptoms that include stuffy or runny nose, sneezing, postnasal drip, coughing, itchy eyes, throat, nose, watery eyes, conjunctivitis or allergic "shiners," dark circles under the eyes.

Our environment contains natural and man-made substances that can cause allergy symptoms. The most common allergies are caused by airborne allergens and are classified into two categories: seasonal and perennial. Seasonal allergies involve grass, trees, and weed pollen. Perennial (year-round) allergies usually involve dust mites, mold, and pet dander.

Dust mites are invisible to the human eye but are found everywhere. Dust mites as well as their waste products can frequently be seen as specks floating in the air when a ray of sunshine floods the room. Mold is a spore that can be airborne and is found (outside of the obvious places like a shower stall) in areas commonly overlooked: houseplants, mattresses, upholstered furniture, and even old foam rubber pillows. Pet dander is a protein on animal hair that dries and becomes airborne. It is the dander (protein) that causes the allergy, not the hair itself.

There are several ways to avoid or reduce potential allergy reactions. Preventive measures include using a vacuum cleaner that contains an HEPA filter. Dust only with a damp cloth to prevent setting particles airborne. Use dehumidifiers to maintain humidity below fifty percent. Remember to change filters regularly on appliances. Sensitive individuals should use allergy-proof covers on pillows, mattresses, and box springs. Wash bedding in hot water weekly. Keep pets out of bedrooms and groom them outdoors.

Avoiding known allergens can sometimes prevent symptoms, but people are sometimes not aware of what causes an allergic reaction. If severe symptoms arise, allergy testing is recommended. In most situations, common sense works; over the counter allergy or prescription medications are recommended. A box of Kleenex tissues is always good to have around.

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

МІСЯЦЬ ТРАВЕНЬ ПРИСЯЧЕНИЙ ПРЕСВЯТІЙ ДІВІ

*До Тебе. Мати, прибігаєм.
До Тебе молимося всі ми:
Над нашим милим Рідним краєм
Ласкаві Руки піднеси!*

Р. Завадович

**БАЖАЄМО ВСІМ МАТЕРЯМ
ЩАСЛИВОГО "ДНЯ МАТЕРІ"!**

**ЕКЗЕКУТИВА СУА ВІТАЄ ПЕРЕВИБРАНИХ ГОЛІВ ОКРУЖНИХ УПРАВ
– ОКРУГИ НЬЮ-ДЖЕРЗІ КАТЕРИНУ ВОЛОВОДУК
І ПЕРЕВИБРАНУ ГОЛОВУ ПІВНІЧНОГО НЬЮ-ЙОРКУ МАРТУ СТАСЮК
ТА БАЖАЄ БАГАТО УСПІХІВ У ТАКІЙ ВАЖЛИВІЙ ПРАЦІ
ДЛЯ НАШОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ.**

Дорогі читачі і членки СУА!

Під час вшанування жертв Голодомору СУА запроєктував особливу акцію для свого членства, а саме: відвідувати бібліотеки, перевіряти, чи мають літературу про Голодомор, якщо ні, то домагатися, щоб бібліотеки закупили матеріали на цю тему.

Сьогодні бажаю поділитися з Вами таким: Екзекутива проголосувала продовжувати проєкт „75-ліття Великого Голоду в Україні” і підтримала думку звернутися до Світового Українства та заохотити, щоб долучилися до нашого проєкту. Звернення до Світового Українства вийшло в англійській і українській мовах у різних часописах.

1 травня на засіданні Екзекутиви СКУ у Торонто голова СУА звернулася до президента СКУ д-ра Аскольда Лозинського і голови СФУЖО Марії Шкамбари, щоб підтримали цей проєкт і розповсюдили заклик СУА на своїх теренах.

Голова СУА Ірина Куровицька і редактор Ірена Чабан відвідали Генеральне консульство України в Нью-Йорку, щоб подарувати Генеральному консулу Сергію Погорельцеву листопадове число „Нашого Життя”. Дякуючи за журнал, консул запропонував передати журнал в Київ міністрові закордонних справ України.

ЗАКЛИК ДО СВІТОВОГО УКРАЇНСТВА!

Союз Українок Америки закликає Світове Українство долучитися до проекту, який СУА розпочав, вшановуючи жертви Голодомору 1932-33 рр.

Ми часто зустрічаємо у пресі та навчальних книжках неправильні факти з історії України, книжки уживають по школах, і далі світ вивчає історію, яку передав Радянський Союз, заховуючи трагічні події, що відбулися в житті українського народу. Зауважимо, що важливіші історичні факти української історії є переважно перекручені і не відповідають дійсності. Один із таких моментів нашої історії є саме Голодомор 1932-33 рр.

Щоб привернути увагу до цієї трагедії, СУА розпочав проект і запрошує всіх українців відвідати місцеві бібліотеки і перевірити, чи вони мають літературу, яка стосується Голодомору в Україні 1932-33 рр. Якщо таких матеріалів немає, то домагатися, щоб бібліотека придбала їх.

Коли книжки будуть в бібліотеках, завдання всіх, хто проводить проектом на своєму терені, постійно пильнувати, щоб книжки були в ужитку. Коли книжка лежить на полиці і ніхто її не використовує, то її переносять до складу, і заходи будуть зайві. Коли вже книжки про Голодомор будуть у бібліотеці, то приготуйте читачів, які постійно будуть їх випозичати.

Ми звертаємося до кожного українця, де б він не мешкав, щоб долучився до проекту СУА. Вшановуючи 75-ту річницю великої трагедії України, щоб не було бібліотеки, яка б не мала матеріалів на цю тему. Хочу пригадати, що є у бібліотеках книжки про Україну і про українську трагедію, які не конечно відповідають реальності цієї події. Перевірте! Зробіть все можливе, щоб такої літератури не було у бібліотеках.

Наші спільні заходи будуть мати багато користи: упевнімося що не-українці будуть мати доступ до правильної інформації про трагедію України, яку спричинили комуністи на чолі зі Сталіном. Коли бібліотеки побачуть, що є велике зацікавлення в книжках на цю тему, самі будуть їх розшукувати. Наша молодь буде вільно дискутувати з ровесниками, бо література на цю тему всім буде доступна.

У штаті Нью-Йорк є іспит "The State Regents Exams" одне із питань стосується теми Голодомору 1932-33 рр. Скільки наших учнів бере це питання на іспиті, де вони мають дістати інформацію, як не в школах українознавства та у місцевих бібліотеках. Учителі твердять, що мало студентів розглядає цю тему на іспиті. За якийсь час ця тема буде усунена з іспиту. А хтось тяжко працював, щоб тема Голодомору була на іспитах. Так! Ми мусимо мати тяглість в наших починах. Не грає ролі, хто їх розпочинає...

Мабуть і інші штати чи країни мають тему Голодомору на іспитах. Щоб краще ознайомити нашу молодь з цією трагедією, допоможим, щоб кожна молода людина мала доступ до такої літератури в бібліотеці.

Світове Українство! Долучіться до нашого проекту, щоб у 75-ліття Голодомору ми не лише відправили панахиди, відбули відчити, але щоб цілий світ довідався про Великий Голод, де згинуло близько 10 мільйонів людей.

Інші національні групи допомагають своїй молоді запізнаватися з трагедіями свого народу, зробімо це для нашої молоді.

Групи чи поодинокі особи, які бажають дістати інформації від СУА, прошу телефонувати 1-212-533-4646 або писати на електронну пошту unwla@unwla.org.

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СУА

ХРОНІКА ОКРУГИ ПІВНІЧНОГО НЬЮ-ЙОРКУ 2003 р.

Відділ	Місцевість	Членки	Голова Відділу
46-ий	Рочестер	18	Зеня Кужіль
47-ий	Рочестер	53	Марія Лилак
49-ий	Баффало	34	Уляна Лоза
68-ий	Сиракузи	10	Юлія Сидорович
97-ий	Баффало	29	Ірена Коновка
120-ий	Рочестер	10	Леся Телега

Округа має 6 відділів, 147 членок.

Голова Округної Управи Марта Стасюк брала участь у засіданні Головної Управи СУА в Нью-Йорку. Відбули 3 засідання Управи Округи. Звіт голови із засідання Головної Управи переслали до голів міста Рочестера та Сиракуз. У Баффало відбули сходи Округної Управи, на яких обговорили цей звіт.

Голова Округи входить до Контрольної комісії СФУЖО та Управи Федерації Жіночих клубів міста Баффало, де вже другий рік виконує обов'язки в їхній управі. На загальних зборах відділів голову заступала її заступниця Стефанія Стенфілд, яка також полагоджувала інші справи між відділами в Рочестері.

Округний з'їзд відбувся 7 вересня 2003 р. в Рочестері. Крім 68-го Відділу із Сиракуз, всі відділи мали делегаток. Головну Управу СУА представляла Софія Геврик, яка розказала про підготовку СУА до відзначення річниці Голодомору та повідомила про закінчення будови Українського Музею в Нью-Йорку у березні 2004 р.

97-ий ВІДДІЛ СУА ім. МАРУСІ БЕК

Загальні збори Відділу відбулися 29 січня 2003 р., де обрано нову Управу Відділу, головою стала Ірена Коновка. За минулий рік Відділ провів 9 сходів з пересічною присутністю 16 членок. Відділ має 29 членок. 3 ініціативи організаційної референтки Відділу д-р Олександрі Правак вписалися до Відділу 2 членки і 8 стали кандидатами до членства Відділу.

Березень – Відділ є членом Баффалівської федерації Жіночих Клубів. Марта Стасюк репрезентує Відділ на щомісячних сходинах з іншими членами, де мають нагоду слухати цікаві

доповіді. М. Стасюк була вибрана до Управи Федерації на наступні два роки. У березні Федерація відбула свою конвенцію, на якій імпрезова референтка Відділу приготувала “великодній кошик” з писанками, що був виставлений на одному із столів в залі.

Кінець праці Відділу перед літніми вакаціями відзначили пікніком та вечерею в городі подружжя Праваків. Захід назвали „Гавайські вечори”. Нагороду за найкращий гавайський одяг отримала І. Коновка. Ми запросили 2 кандидатки до Відділу, і вони того вечора вписалися і одержали відзначку СУА. Всі поверталися додому в доброму настрої.

7 вересня відбувся Округний з'їзд Північного Нью-Йорку в Рочестері. З Відділу до Управи ввійшли Марта Стасюк (голова), Неля Мізеєва (протоколярна секретарка), Наталка Сантарсеро (скарбник), Ірена Бурда (голова Контрольної комісії).

У жовтні влаштували для громадянства доповідь лікаря Саліма Раза. Було присутніх 45 осіб.

У листопаді була доповідь “Звичаї Різдва Христового”. Референтка Суспільної опіки Ірена Бурда та членки Відділу вислали 4 пакки одягу в Україну на адресу голови СУ м. Миколаєва Раїси Шпак, яка точно звітує, кому допомога роздана (списки з адресами).

За ініціативою д-ра О. Правак, Х. Бейгер, М. Каці, І. Коновки, І. Бурди і К. Депутат готуємо до друку куховарську книжку. Прибуток з книжки призначили на Стипендійний Фонд СУА для студентів-філологів в Україні.

Листопад. Голова Відділу вибрана до Між-організаційного комітету з відзначення річниці Голодомору в Україні та була відповідальна за програми.

На доручення Головної Управи СУА організували заходи в бібліотеках щодо випозичення книжок про Голодомор.

Референтка стипендій звітувала, що цього року вона збрала 2,200 дол. для стипендій учням в Україні, які вивчають українську мову.

68-ий ВІДДІЛ СУА ім. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

Голова Відділу – Юля Сидорович. Відділ має 10 членок, які зустрічаються щомісячно у бібліотеках, крім літніх місяців. Часто зустрічаємося у приватних домах або реставраціях.

Як і в минулі роки, Відділ продовжує три головні заходи: виставка Українського мистецтва у міській бібліотеці в Сиракузах, виставка мистецтва членки Відділу Наді Маляр-Андрувс, річний базар з творами українського мистецтва у залі церкви св. Івана Хрестителя. На базарі продавали твори знаних мистців. Під час виставки українського мистецтва в бібліотеці ц. р., як і в минулі роки, влаштували показ писання писанок. Мисткиня Найдін Банс, хоча не є членкою нашого Відділу, проте завжди з охотою приходить нам допомагати. Стараємося приєднати нових членок до нашого Відділу.

49-ий ВІДДІЛ СУА ім. ОЛЬГИ БАСАРАБ

У 2003 р. Відділ мав 33 членки. Дві членки входять до Окружної Управи: У. Лоза – голова Контрольної комісії, Л. Стасюк – вільна членка. Вони брали участь у засіданнях Окружної Управи в Рочестері і Баффало.

Відділ відбув 7 ширших сходин та 3 засідання Управи. Відділ не має кореспонденційної секретарки, тому листування полагоджувала голова Відділу або референтки.

9 лютого були сходи Відділу, присвячені пам'яті патронки Відділу Ольги Басараб. Згадали також 2 членок, які відійшли у вічність: Анну Федорак та Ірину Лаврівську. Вшанували пам'ять 7 членів екіпажу ракети „Колумбія”, які загинули 1 лютого 2003 р.

З нагоди 90-их уродин посестри Анни Седлярчук вислали 25 дол. на допомогу „Бабусям”. Надіслали привітання до пропам'ятної книжки „Світ жінки, 21 сторіччя” з нагоди жіночої конференції, спонсором якої був 95-ий Відділ СУА в Покіпсі, Н.-Й. (за оплатою 40 дол.). Вислали 100 дол. на потреби УМ в Нью-Йорку. Стипендійна референтка О. Салдит збрала 3,630 дол.

Ширші сходи, які відбулися 6 березня, присвятили пам'яті Т. Шевченка. Ярослава Борачок прочитала вірш І. Овечко ”Прости, Тарасе”. Приготували до “Нашого Життя” некролог про св. п. Ірину Лаврівську та збрали 285 дол. на Пресовий Фонд журналу. Наші членки А. Заньків, О. Салдит і У. Лоза взяли

участь у річній Конвенції Федерації жіночих клубів у Баффало. З цієї нагоди разом із 97-м Відділом влаштували виставку українського мистецтва і писанок.

У квітні провели передвеликодній продаж печива і полуденків. У травні на сходинах виступала Я. Борачок. 24 серпня членки Відділу взяли участь у загальногромадському відзначенні 12-ої річниці Проголошення Незалежності України. У вересні у Рочестері відбувся Окружний з'їзд. До президії з'їзду ввійшли У. Лоза і Л. Стасюк. Були також ще дві наші делегатки. 11 вересня на ширших сходинах спільною молитвою вшанували пам'ять жертв терористичної атаки на Нью-Йорк.

Федерація Жіночих Клубів, до якої належить Відділ, призначила місяць жовтень для інтернаціональних клубів. 6 членок 49-го Відділу, одягнені у вишиванки, брали участь у їхньому засіданні. Представниці інших етнічних груп також були одягнені у свій національний одяг. Голова Окружної Управи М. Стасюк розказала присутнім про історію і завдання СУА та відзначення 70-літнього ювілею 49-го Відділу в Баффало.

26 жовтня відбулися святкування 70-ліття Відділу в залі церкви св. Миколая. Представницею Головної Управи СУА була Оксана Фаріон, Окружної Управи – М. Стасюк. Для 49-го Відділу це був ювілейний рік. 20 лютого 1933 р. у Баффало відбулися сходи, організовані Анною Качор, які були заснуванням Відділу. Першою головою стала Мирослава Мусійчук.

У листопаді на ширших сходинах відзначили річницю смерті Митрополита Андрея Шептицького, Я. Борачок прочитала вірш „Останній день”. Відділ з прапорами взяв участь у відзначенні річниці Голодомору. Членка нашого Відділу Марія Дранка – свідок цієї трагедії. Писали листи і телефонували до конгресменів у різних актуальних справах. 21 грудня провели передріздвяний продаж печива.

47-ий ВІДДІЛ ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Наприкінці 2003 р. 47-ий Відділ мав 47 членок. У цьому році відійшли у вічність три членки. Головою Відділу була Марія Лілак, пресовою референткою і скарбником – Аріядна Бах. Відділ відбув 7 ширших сходин у залі церкви св. Йосафата. Загальні збори відбулися 10 лютого. Кожного місяця відбувалися ширші

сходина, на яких членки читали цікаві реферати на різні теми до визначних і святкових дат.

Перед різдвяними святами мистецька референтура дбає про прикрашення ялинки, а у великодні дні прикрашає у церкві Божий гріб.

У вересні в Рочестері відбувся Окружний з'їзд і наші членки взяли активну участь. Дві наші членки передплачують журнал „Наше Життя” в Україну. Упродовж 2003 р. Відділ зібрав: на Пресовий Фонд „Нашого Життя” – 200 дол., на Український Музей в Нью-Йорку (вкладки і пожертви) – 115 дол., на будівельний Фонд УМ у пам'ять бл. п. Мирона Руснака – 3,985 дол., на Фонд Суспільної опіки – 250 дол., у пам'ять нашої членки І. Шмігель та чоловіка нашої членки В. Делькевич на „Молоко і булочку наймолодшим школярам України” – 1,095 дол., у пам'ять М. Стасів 60 дол. за поштову оплату трьох пачок в Україну – 111 дол.

46-ий ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЕНИ ТЕЛІГИ

Відділ має 18 членок, відбув загальні збори і вісім ширших сходин з пересічною участю 13 членок. Відділ зазнав болючу втрату, бо у вересні відійшла у вічність перша голова Відділу св. п. Люба Шмігель. Одна членка виписалася з Відділу, одна виїхала на Фльориду. Відділ сумлінно виконував всі свої обов'язки до Головної і Окружної Управ. Членки Відділу активно працюють у громаді і американському оточенні, коли виникає якась потреба чи акція.

Референтка Суспільної опіки вислала в Україну два пакунки та через Відділ на Акцію СУА „Молоко і булочка наймолодшим школярам України” передали 6,342.03 дол.

У січні відбули загальні збори, засідання Громадського комітету, спільний молебень до річниці Листопадового зриву у церкві св. Йосафата. У лютому відбули ширші сходина, у програмі яких був реферат „Олена Теліга без п'єдесталу” – спогади О. Кузьмович, які прочитала Зеня Кужіль. 10 березня відбулися ширші сходина, присвячені пам'яті Т. Шевченка, з участю Наталки Шульги, Наталії Слободинської та інших членок Відділу. У квітні виготовляли і продавали великоднє печиво. Членки Відділу Надія Трач, Лариса Харамбура та Стефа Вовкович розказували в американській і Рідній школах історію України та показували, як писати писанки. С. Вовкович і Анна Білоус кілька місяців вчили молодь танцювати гагілки.

У травні заступниця голови Відділу Слава Коба була присутня на засіданні Окружної Управи, на ширших сходинах 12 травня наша членка Надія Трач представляла книжку „Листи так довго йдуть...”. У церкві св. Покрови наші членки були присутні на молебні за жертви Голодомору, до Сенату вислали лист щодо пам'ятника жертвам Голодомору.

У червні відбули ширші сходина „Веселий вечір”. У серпні на засіданні Громадського комітету була присутня наша членка З. Кужіль. Членки нашого Відділу допомагали готувати фестиваль при церкві св. Йосафата, були на молебні та відзначенні свята Незалежності України у церкві св. Йосафата. На сходинах у справах Окружного з'їзду були присутні С. Стенфілд, С. Коба і З. Кужіль.

У вересні допомагали у проведенні з'їзду (С. Коба, З. Кужіль), брали участь в Окружному з'їзді Північного Нью-Йорку, провели ширші сходина, були на відкритті меморіалу „100-ліття українських поселенців в Рочестері”.

У жовтні ширші сходина присвятили справам допомоги Україні, доповідач – Микола Єйна. У листопаді брали участь у відзначенні 50-ліття Української Кредитової Спілки, відбули ширші сходина на тему „Акція СУА під час Великого голоду”, реферат читала С. Вовкович.

У грудні на ширших сходинах З. Кужіль розказала про звичаї нашого народу та відбули товариську зустріч з колядками з участю хору „Сурма”.

120-ий ВІДДІЛ СУА ІМ. ІРЕНИ СЕНИК

Відділ має 10 членок та дві кандидатки у членство. Відбули чотири засідання Управи та 8 сходин. Головою Відділу є Леся Телега. На сходинах були доповіді Ірини Руснак „СУА на терені Рочестеру”, Богдан Захарчишин прочитав реферат „Що діялося в Україні на Різдво при комуністичному режимі”, Наталка Шульга прочитала реферат „100-ліття українців в Рочестері”.

У квітні членки Відділу влаштували передвеликодній базар, на якому була льотерія. Всі речі для розіграшу – писанки, кераміка, гerdани – виготовили наші членки, також продавали печиво і розіграли „український кухонний кошик”.

При Відділі є „Світличка” яка має 15 дітей (7 україномовних, 8 англомовних). Вчительками є Никол Род та Лариса Чолач.

З прибутку „Світлички” та завдяки скарбникові „Світлички” Дусі Ганушевській 120-ий Відділ подарував 5,000 дол. на Український Му-

зей в Нью-Йорку для дитячої кімнати з написом, „Дар 120-го Відділу СУА в Рочестері”.

СВЯТО ГЕРОІНЬ У МАЯМІ

Місяць лютий, присвячений жінкам-героїням – борцям за справедливість. Недаремно залишилися у наших серцях жінки, які віддали своє життя за Україну. Ми вшановуємо їх пам’ять, відкриваючи сторінки їх творів та знайомлячись з історією їхнього трагічного життя.

З цієї нагоди 28 лютого у залі церкви в Маямі 17-ий Відділ СУА влаштував імпрезу вшанування жінок-героїнь Ладі Могилянської, Ольги Басараб та Надії Суровцевої.

Перед глядачами була святково прибрана сцена, квіти, вишиванки, свічки. Чудові портрети героїнь, намальовані головою 17-го Відділу СУА Іриною Дзюбинською, були прикрасою заходу. Оформляли залю також Наталя Гаврилів, Уляна Данилів, Наталя Данилів, Адріяна Стась, Олександр Вештебей.

Програма почалася молитвою о. Чировського, далі Оксана П’ясецька прочитала молитву СУА. З короткою розповіддю про наших героїнь виступила голова Відділу Ірина Дзюбинська, Н. Гаврилів продовжила виступ віршем Б. Непорядного „Запам’ятаймо їхні імена”.

Про 80-ліття смерті Ольги Басараб розповіла У. Данилів, вірш „Пам’яті Ольги Басараб” прочитала Ірина Ракуш.

Про Ладю Могилянську – поетесу розстріляного відродження – розказала Н. Гаврилів. Вірші Ладі Могилянської „Коли вмирали, то бачили очі рушниць” та інші деклямували Н. Гаврилів, Ірена Вірстюк, Наталя Клименко, У. Данилів, Адріяна Стась. Оксана П’ясецька заспівала пісні „День згаса”, „Під твою милість”.

Біографію Надії Суровцевої розказала Оксана Кос.

Зліва: Міра Ганкевич – секретар відділу, Ірина Дзюбинська – голова 17-го Відділу СУА в Маямі.

Вірш Атени Пашко „Як же вам, жінко, на нарах спиться” прочитала У. Данилів, і далі читав вірші Олександр Вештебей.

На завершення вірш В. Сосюри „Любіть Україну” прочитали У. Данилів, Н. Гаврилів, О. Кос. Глядачі були задоволені з чудового вечора.

Дякуємо голові 124-го Відділу СУА Любі Мицик та Мірі Ганкевич за літературну частину вечора, Ірині Дзюбинській – за підготовку програми, Дані Максимович та Річарду Вашкевич – за приготування смачного обіду, а також всім учасникам програми. Ми старатимемося і надалі заохочувати молодь брати участь у майбутніх заходах. До нових зустрічей!

Наталя Гаврилів, секретар 17-го Відділу СУА у Маямі.

СПРОСТУВАННЯ

У “Нашому Житті” за квітень (стор. 28, ліва колонка) у повідомленні про збори 12-го Відділу СУА ім. Олени Пчілки сталася прикра помилка. Треба читати: “Хвилиною мовчання вшанували шанованих і любимох наших членок, які відійшли у вічність Стефанію Хому і Дарію Древницьку”.

Автор допису просить вибачення за помилку.

У “Нашому Житті” за грудень (стор. 17, ліва колонка), треба читати: голова 89-го Відділу у Кергонксоні, Н.-Й. – **Зеновія Ковальська**. Перепрошуємо за недогляд. Ред.

БЕРЕЗЕНЬ – МІСЯЦЬ ПОПОВНЕННЯ НОВИМ ЧЛЕНСТВОМ СУА

21 березня Округа Огайо, яка об'єднує 8-ий, 12-ий та 33-ій Відділи, провела вечір приєднання нових членок. Крім гостей, на вечорі були присутні членки і голови кожного Відділу. Всі були давно знайомі між собою, бо належали до нашої української громади, тому панувала дуже гарна товариська атмосфера, а кава і солодощі були приємним доповненням.

Всіх присутніх привітала вступним словом голова Округи Огайо Іванна Шкарупа. Вона коротко розповіла про структуру і діяльність Союзу Українок Америки як неприбуткової організації на терені Америки, наголосила на тих питаннях, які є в колі діяльності союзниць. Одночасно вона пов'язала це з життям Округи: її внесок у Стипендійну акцію, в організацію Суспільної опіки, співпрацю з Українським Музеєм в Нью-Йорку та інше. Було підкреслено і роллю Головної Управи СУА у спрямуванні та узгодженості діяльності всіх відділів та округ. Голова Округи повідомила і мету вечора – поповнення всіх відділів Округи Огайо новими членками.

Виступ Іванни Шкарупи доповнили голови відділів Оля Дем'янчук, Дарія Федорів та Марта Боднар. У розповідях кожної з них неодноразово підкреслювалось, що теперішні союзниці вже продовжують справу, розпочату попередницями, а поступове поповнення відділів новими членками не лише кількісно збільшує саму організацію, але й вносить у її життя щось нового. На конкретних прикладах вони відзначили великий внесок союзниць у всі сфери життя української громади на американському терені. Особливо важливими є дитяча „Світличка”, школи українознавства, робота при церквах, допомога в Україну. За довгі роки кожний відділ і вся Округа вже мають свої традиції, це духовно з'єднує союзниць, дає можливість передати дос-

від старших поколінь молодшим. Всі виступаючі позитивно оцінили поповнення Округи новоприбулими жінками.

Цікавою і емоційною була розповідь однієї з найстарших союзниць Округи Ірини Кашубинської. Вона заторкнула і проблему вивільнення часу жінок для громадських справ, і обмін досвідом у господарських питаннях та кулінарії. На підставі свого багаторічного досвіду вона також підкреслила, що чим чисельніша організація, тим активніше вона працює, тим кращі наслідки цієї праці, тим більше на неї звертають увагу – і не тільки в українській громаді. Свій виступ Ірина Кашубинська закінчила закликком поповнювати ряди союзниць.

З новоприбулих з України – тих, що поповнили ряди союзниць виступили Марія Кузь, Надя Русенко, Євгенія Бенко, Ніна Сікора. Кожна розповіла, що ж саме привело її в українську жіночу організацію, чи задоволена зробленим, які бачить шляхи покращання діяльності організації надалі. Всі відзначили, що перші роки перебування в Америці є дуже важкими психологічно, і союзницька праця допомагає скоріше і краще адаптуватись у нових умовах. Власне, вона дає можливість заповнити ту душевну порожнечу, що створилась при зміні місця проживання та праці, дає можливість знайти і своє місце в громаді.

Час ішов непомітно, довго тривали обмін досвідом, думками і всім наболілим... Наприкінці підбили підсумки: – нашу Округу в той вечір поповнило вісім нових членок!

**Від усієї душі вітаємо їх
і бажаємо всього найкращого!**

**Ніна Сікора, пресова референтка
Округи Огайо.**

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ РОКОВИНИ 65-го ВІДДІЛУ СУА Нью-Брансвік, Н.-Дж.

14 березня ми влаштували свято Тараса Шевченка. Священик Роман Пітула відправив Богослуження в його пам'ять, а пізніше всі присутні зійшлися у церковній залі на концерт. Відкрила свято голова Відділу Наталка Головінська і передала ведення програмою Олі Городецькій.

Після заспівання „Заповіту” професор д-р

Володимир Стойко виголосив слово в пошану Т. Шевченка. Далше почався концерт. Тріо Богданна Гнатик, Віра Мельник і Мирося Штурмай заспівали пісні на слова Т. Шевченка, далше читали вірші Шевченка наймолодший учасник вечора Олег Ярмолук, О. Городецька (вірш о. Р. Пітули „О, наш Тарас”), Оля Богуцька, Наталія

Ференц і Т. Панкевич. Д-р Осип Оришкевич розказав про своє відвідання могили Т. Шевченка у Каневі 1968 р.

Членки СУА і учасники церковного хору заспівали пісні на слова Т. Шевченка. Голова

Відділу Н. Головінська подякувала учасникам концерту і гостям. Наприкінці заспівали український славень.

Тамара Панкевич, пресова референтка
65-го Відділу.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

3-й ВІДДІЛ СУА, Фенікс, Арізона.

Загальні збори нашого Відділу відбулися 1 лютого ц. р. у домі Павліни Фик. Головою зборів вибрали Ольгу Сливку, секретаркою – Лілю Білик.

Управу Відділу на 2004 р. вибрали у такому складі: голова – Христина Бойко, заступниця голови – Ліля Білик, секретарка – Оксана Біскуп, скарбник – д-р Наталія Білик.

Референтки: Оля Сливка і Ірина Шубин – пресові.

Комісія гостинства: – Марілін Михайлів і Рожа Тимчина.

Контрольна комісія: Оля Сливка, Рожа Тимчина, Ірина Шубин.

Гостинна Павліна Фик приготувала для нас смачний обід.

Ірина Шубин,
пресова референтка.

108-ий ВІДДІЛ СУА, Нью-Гейвен, Конн.

Збори відбулися 7 березня ц. р. в присутності голови Округи Нової Англії Зоряни Мішталь. Збори відкрила голова Відділу Галина Марків, провадила Рома Тібодо, секретарювала Надія Троян.

Нова Управа: Христина Мельник – голова, Діонізія Брочинська – заступниця голови, Уляна Зінич – секретар, Слава Горбата – скарбник.

Референтки: архівні – Оріся Мандич і Діонізія Брочинська, виховна – Ганя Салемі, імпрезова – Лідія Хома, музейна – Рома Тібодо, організаційна – Марія Антонішин, Суспільної опіки – Ірена Гладка, стипендійна – Марта Рудик, пресова – Надія Троян.

Контрольна комісія: Галина Марків – голова, Дарія Марків і Ганя Салемі – членки.

Сердечно вітаємо нових членок 108-го Відділу
Ірену Гладку, Орісю Мандич
та Юліяну Годенчук.

Надія Троян,
пресова референтка Відділу.

49-ий ВІДДІЛ СУА ім. ОЛЬГИ БАСАРАБ, Боффало, Н.-Й.

Збори відбулися 11 березня ц. р. Відділ має 31 членку, присутніх на зборах було 18.

Окружну Управу репрезентувала її голова Марта Стасюк, головою зборів була Анна Поліщук, секретарем – Оксана Салдит.

Номінаційна комісія: Ліда Стасюк, Анна Заньків, Ярослава Дергак.

Вибрана Управа: голова – Уляна Лоза, заступниця голови – Анна Мельник, секретар – Марія Маланяк, скарбник – Богуслава Грета Лонг.

Референтки: імпрезова – Ліда Стасюк, зв'язків – Анна Заньків, стипендій – Оксана Салдит, архівна – Анна Поліщук, господарські – Марія Дранка (голова), Єва Ковтало, Василина Остащук, вільні членки – Ярослава Дергак, Анна Ганицька, Анна Яцишин.

Контрольна комісія: Ярослава Борачок (голова), Ореста Перейма, Стефанія Осадца.

Уляна Лоза, голова Відділу.

34-ий ВІДДІЛ СУА, Коговз, Н.-Й.

Загальні збори 34-го Відділу відбулися 22 лютого ц. р. в залі церкви свв. Петра і Павла в присутності голови Округи Центральний Нью-Йорк Маріянни Заяць і двох представниць Округи. Збори відкрила голова Відділу Марія Мацюк, головою президії була Уляна Омецінська, секретаркою – Анна Гогоша.

Управу Відділу вибрано у такому складі: Марія Мацюк – голова Відділу, Уляна Омецінська – заступниця голови, Анна Гогоша – секретарка, Катруся Барсигян – скарбник.

Референтки: Дарія О'Ніль – культосвітня, Христя Кифор і Ольга Ракоча – Суспільної опіки, Кароліна Бездух, Софія Поповська і Марія Савків – господарські, вільні членки – Зеновія Білас, Віра Галібей, Дарія Кендзерська.

Контрольна комісія: Стефанія Бачинська, Наталія Стемська, Віра Горбач.

Уляна Омецінська.

ВІДІЙШЛИ У ВІЧНІСТЬ

ПОДЗВІННЯ БЛ. П. СТЕФАНІ ХОМІ

Кожний з нас приходить на світ з певним завданням, відомим тільки Всевишньому Творцеві. Сповнивши його, переступаємо межу вічності. Нам здається, що відходять несподівано. Глибока мудрість вчить нас: „На цьому світі маємо працювати так, якби ми мали вічно жити, а жити так, щоби кожної хвилини ми могли відійти”.

Несподівано для нас всіх відійшла Стефанія Хома. Кожного року у третій день різдвяних Свят я із сестрою Любою вітали Стефу з днем її янгола. Цього року, не заставши її вдома, ми зателефонували до неї 2 січня. Висловили іменинові і новорічні побажання, розпитали про здоров'я та тішилися, що вона вже краще почувається, бо останнім часом була хвора. Стефа тішилася, що може вже ходити до церкви св. Йосафата в Пармі, жаліла, що не може ще працювати на „бінго” та робити вареники, допомагаючи у цей спосіб церкві і школі. Не знали ми тоді, що це наша остання розмова.

Увечері 7 січня 2004 р. прийшла сумна вістка від найстаршої дочки: „Мама померла”. Відійшла тихо, сама вдома, так, як скромно і тихо провела життя.

Народилася Стефанія 5 березня 1926 р. в Немирові в родині Теклі і Семена Стецяків. 1944 р. молодою дівчиною залишила батьків і зі старшим братом Андрієм і його родиною подалася в воєнну мандрівку. Ми зустрілися вперше після закінчення війни 1945 р. у таборі переселенців в Карлфельді біля Мюнхену в Німеччині. Від того часу стали близькими приятельками на все життя. Навчалися в середній школі, стали пластунками 4 Куреня юначок ім. Княгині Ольги. Почали велику пластову гру ”Для тебе, рідний краю наш, для тебе, наш народ”, Із перенесенням табору переселенців до Мітенвальду стали

ученицями вищих учительських курсів, перейшли до старшого пластуна, брали участь в організуванні нового куреня „Буриверхи” та почали виховну працю в Пласті. Були ми молодими, все цікавило нас. Стефа брала активну участь у влаштуванні Ювілейної міжкрайової зустрічі Пласту. Наш курінь виконував обов'язки першої допомоги. Щойно тоді я зрозуміла Стефу: вона дуже тужила за батьками, родиною рідним краєм, мешкала з родиною брата. Згодом одружилася з командиром УПА Карлом-Володимиром Хомою. Подружжя поселилося у Клівленді. Народилися діти – Зеня, Ірина і Христя. 1967 р. Стефа допомагала організувати Пластову станицю, стала першою кошовою. Від дня створення 12-го Відділу СУА стала його членкою та віддано для нього працювала. Дбайливо виховувала дочок, навчаючи їх любові до свого народу. Після втрати чоловіка Стефа далі працювала для родини і громади. Ніколи не нарікала на труднощі, допомагала родині в Україні та всім, кому могла. Громада нашої околиці знала і шанувала Стефанію Хому.

Відпровадити Стефанію в останню дорогу прийшли приятелі, пластуни, союзнянки. У катедрі св. Йосафата о. Андрій Гамовський відслужив похоронні відправи.

Похована бл. п. Стефа на цвинтарі свв. Петра і Павла поруч могили чоловіка Володимира, біля могил воїнів УПА.

Просимо Всевишнього улегшити біль її родини.

„Тихо спи, Стефаніє, без тривоги, з нами Бог”. Вічна Тобі пам'ять!

Оксана Бережницька.

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ “НАШЕ ЖИТТЯ”

ПОЖЕРТВИ ЗА БЕРЕЗЕНЬ

Замість квітів на могилу бл. п. Галі Микити складаємо 20 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Я. і Я. Букачевські.

У болочу річницю відходу у вічність мгр-а **Ольги Патрило-Мороз** складаю 50 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Приятелька Марта Луцька-Спира.

На могилу **Анни Сасик**, членки 76-го Відділу СУА, складаємо на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” 65 дол.: **Стефанія Дацків – 25 дол., Марія Дуткевич – 20 дол., Ліда Колодчин – 20 дол.**

Ліда Колодчин.

У пам’ять бл. п. д-ра **Ярослава Остап’юка** Іванна Мартинець склала 25 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Ярослава Кукіль.

Замість квітів на могилу бл. п. **Орисі Марків з дому Белей** складаю 25 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” (через 124-ий Відділ СУА, Ст. Петербург). Доні Марічці та всій родині висловлюю глибоке співчуття.
Стефанія Кобилецька.

Замість квітів на могилу бл. п. **Ольги Літепло**, членки 83-го Відділу СУА у Нью-Йорку, складаємо 100 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Родині висловлюємо щирі співчуття.

Управа і членки 83-го Відділу СУА.

Замість квітів на могилу бл. п. **Іларіона Чолгана**, чоловіка нашої членки Світляни Чолган, складаємо 50 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Шановній Світлані Чолган з родиною висловлюємо щирі співчуття.

Управа і членки 83-го Відділу СУА у Нью-Йорку.

У пам’ять св. п. **Івана і Олени Панчаків** складаємо 50 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Зеновій і Оксана Стельмахи.

Складаю 10 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Надія Плакида, членка 28-го Відділу СУА.

У пам’ять бл. п. **Ольги Літепло** складаємо 25 дол. на Пресовий Фонд „Нашого Життя” (через 83-ій Відділ СУА).
Лідія і Андрій Закревські.

Дарія Лесів складає 10 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Марія Лилак, голова Відділу.
Дора Сторожинська, секретар Відділу.

Дорогі пані Екзекутиви Союзу Українок Америки!

Зі щирим зворушенням прочитали ми у „Нашому Житті” згадку про нашу незабутню доню Орису. Ваше тепле розуміння людського горя і підтримка допомагають нам приходити до духовної рівноваги. Дякуємо за пам’ять і пожертви на журнал „Наше Життя”. Складаємо 120 дол. на Пресовий Фонд журналу.

Луція і Теодосій Грицеви.

У світлу пам’ять бл. п. **Антоня Тимкевича**, чоловіка п. Уляни, колишньої голови нашого Відділу, складаємо 550 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. По 50 дол. – 86-ий Відділ СУА, М. Банах, Л. Бойко, Я. Мулик, Н. Сигіда; по 30 дол. – І. Мартинець, В. Васічко; по 25 дол. – К. Воловодюк, М. Граб, Л. Гуралечко, Б. Ольшанівська, О. Стеранка, Т. Турянська, М. Українська, Н. Змий, І. Яворська, І. Василенко, І. Бемко. **Управа 86-го Відділу СУА.**

З НАГОДИ УРОДИН ОЛЕНКИ ХАРКЕВИЧ замість дарунку складаємо 50 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Ярослава і Ярослав Панчуки.

У пам’ять довголітньої членки і голови Відділу СУА в Сиракюзах, Н.-Й., бл. п. **Єви Бішко** замість квітів на могилу складаю 50 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Марта Савчак-Кравс.

У пам’ять моєї дорогої товаришки зі шкільних літ бл. п. **Ольки (Люськи) Гуглевич** складаю 50 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Марія Кузьма.

Замість квітів на могилу бл. п. **Ірени Віри з Вислоцьких Литвин** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” склала: по 100 дол. – Ольга Тритяк, д-р Ігор і Марта Федорови; 25 дол. – Іванна Мартинець, 20 дол. – Люба Гуралечко.

Марта Федорів.

ВІТАЄМО ЖУРНАЛ „НАШЕ ЖИТТЯ” ІЗ ШІСТДЕСЯТИЛІТТЯМ!

З нагоди шістдесятліття „Нашого Життя” **Анізія Гіль**, членка 43-го Відділу СУА у Філядельфії, склала 100 дол. на Пресовий Фонд журналу (через 43-ій Відділ СУА у Філядельфії).

Людмила Чайківська, за Відділ.

З нагоди шістдесятліття „Нашого Життя” складаємо 100 дол. на Пресовий Фонд журналу (через 83-ій Відділ СУА, Нью-Йорк).

Анна і Володимир Саф’яни.

У пам'ять моїх родичів **Ксені і Василя Фільців** складаю **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Емілія Фільц.

P.S. Щиро дякую редакції за такий цікавий журнал, не відкладаю, а читаю до кінця! Вітаю з ювілеєм! **Е. Ф.**

З нагоди ювілею журналу складаємо **225 дол.** на Пресовий Фонд. **По 25 дол.** склали: Bodang Irene, Dackiw-Ohlbiuk Stefania, Dyhdalo Roma, Fedak Ksenia, Nedorinec Sofia, Kinal Uhla, Pryjma Anastasia, Turyansky Maria, Soroka Maria.

Ірена Ляш, скарбник 76-го Відділу ім. Наталі Кобринської.

У світлу пам'ять **Галини Яремко**, яка відійшла від нас у вічність 22 листопада 2003 р., складаємо **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Шановні редактори! Бажаємо дальших успіхів у Вашій корисній роботі!

З пошаною Оксана і Микола Яремки.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ФОНД РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ СУА

На Фонд Репрезентації СУА **Марія Полянська** склала **250 дол.**

89-ий Відділ СУА склав **50 дол.**

Окружна Управа Округи Дітройт склала **1,000 дол.**

Замість квітів на могилу бл. п. мгр. **Ярослава Говиковича** Ірина Кашубинська склала **50 дол.** на Фонд репрезентації СУА (через 33-й Відділ СУА ім. Лесі Українки в Пармі, Ог.).

Лукія Медицька, скарбник 33-го Відділу СУА.

100-ТИСЯЧНИЙ ФОНД ІМ. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

Олександра Крумшин склала **50 дол.**

106-ий Відділ у Гартфорді, Конн. склав **50 дол.**

Загальні збори 119-го Відділу ухвалили скласти **100 дол.** на 100-тисячний Фонд ім. Олени Лотоцької.

Іванка Ганкевич, голова Відділу.
Марія Борковська, скарбник Відділу.

Ярослава Мулик склала **500 дол.** на потреби СУА.

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

ПОЖЕРТВИ У БЕРЕЗНІ

На потреби Суспільної опіки **Анізія Гіль** склала **100 дол.** (через 43-й Відділ СУА).

Людмила Чайківська, за Відділ.

У світлу пам'ять нашої дорогої посестри **Люби Павлович-Шмігель** з висловленням щирого співчуття **Іванна Мартинець** склала **25 дол.** на Суспільну опіку СУА (через 26-й Відділ СУА).

Зеня Кужіль, голова Відділу.

99-ий Відділ СУА у Вотервліті склав **220 дол.** „Бабусям” в Україні.

Любомира Мокій, фінансова секретарка Відділу.

У пам'ять бл. п. **Анни Гентиш**, колишньої членки нашого Відділу, „Бабусям” в Україні через 91-ий Відділ СУА склали: **50 дол.** – Х. І. О. Ганаси; **по 25 дол.** Б. і І. Михайлови, 91-ий Відділ СУА; **20 дол.** – Н. і Ю. Цегельські; **по 10 дол.** – І. Стрийська, О. Кіпа; **5 дол.** – О. Цегельська. **Разом 145 дол.**

Надя Цегельська, референтка Суспільної опіки Відділу.

71-ий Відділ СУА у Джерзі-Сіті склав **110 дол.** „Бабусям” в Україні.

Галина Білик, голова Відділу.

Господарська референтура **47-го Відділу СУА** у **Рочестері** склала **100 дол.** „Бабусям” в Україні.

Марія Лилак, голова Відділу.

Дора Сторожинська, секретарка Відділу.

Замість квітів на могилу **Ванесси Озгуд**, дочки Євгенії і Чарлса Озгудів, сиротам в Україні (через 78-ий Відділ СУА) склали: **300 дол.** – Чарлс і Євгенія Озгуди; **по 100 дол.** – Тереса Бень, Юрій Кебузинський і Ждана Скальська, Михайло і Роксоляна Яримовичі, Модест і Наталія Захарченки, Василь і Донна Васильківські; **по 50 дол.** – Андрій і Леся Бігуни, Аня Бойчук, Ігор і Наталія Гавдяки, Фред і Міріам Грос, Борис і Уляна Глинські, Ірена і Валерій Кость, Ярослав і Віра Криштальські, Валентина Лімонченко, Христина Луцик і Богдан Балко, Розеда і Річард Очілло, Нестор і Люба Пилипці, Денис і Діяна Руткуси, Христина Шепелява, Мирослав і Надія Шмігелі, Хрестя Соневицька, Нестор і Марта Терлецькі; **40 дол.** – В.О.Р.Л.Д.; **по 30 дол.** – Таня Кравців, Олесь і Ляриса Ломацькі, Ролянд Стемлер, Таня Терлецька; **по 25 дол.** – Лариса і Дон Фонтани, Наталія і Віліям Лупічуки, Зіна Пісарко-Масгров, Олег і Віра Звадюки; **по 20 дол.** – Богдан Казанівський, Христина і Орест Пацлавські. **Разом 1,900 дол.**

Марта Терлецька, голова Відділу.
Христина Пацлавська, скарбник Відділу.

У світлу пам'ять бл. п. **Омеляна Гельбіка** сиротам в Україні складаємо **50 дол.** Дружині Марії та дочкам Аді і Зені висловлюємо найщиріші співчуття.
Варка і Ярема Бачинські.

У світлу пам'ять бл. п. **Олеся Скопа** сиротам в Україні **Анна Скибик** склала **50 дол.**

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

У пам'ять св. п. **Тадея Доманського** на лікування дітей в Україні **156 дол.** склали: The Office of Policy & Planning, Dept. of Corrections, N. J., **45 дол.** – Ярослава Кардаш; **25 дол.** – Ярослава Гординська; **20 дол.** – Julie & Dave Culliton. **Разом 246 дол.**

МОЛОКО І БУЛОЧКА НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

Голова 21-го Відділу СУА у Брукліні провела збірку-коляду, з якої **500 дол.** Відділ склав на сніданки школярам України.

Емілія Ройовська, голова Відділу.

Товариство українсько-єврейських зв'язків складає **200 дол.** на сніданки школярам України (через 47-ий Відділ СУА). За товариство голова **Р. Трач**, скарбник **М. Лещинин**, голова 47-го Відділу СУА **Марія Лилак**.

На „Молоко і булочку наймолодшим школярам України” **100 дол** склав **Борис Галаган** (через 83-ій Відділ СУА).

Лідія Закревська, скарбник Відділу.

108-ий Відділ СУА склав **100 дол.** на сніданки дітям в Україні.

Гльорія Горбати, скарбник Відділу.

Виторг 100 дол. з різдвяного ярмарку гуртка пластунів „Крокодил” 7-го куреня юнаків у Чикаго склали на сніданки наймолодшим школярам України. Згадку про цю добру справу вислали до пластового журналу „Юнак”.

Подали пл. учасник **Марко Весоловський** та гурток „Крокодил” 7-го куреня в Чикаго.

У світлу пам'ять довголітньої членки бл. п. **Ольги Явдошин** на сніданки школярам в Україні склали: **25 дол.** – 1-ий Відділ СУА; **по 20 дол.** – Володимир Явдошин, **Лідія Магун**, **Дарія Мудра**; **10 дол.** –

Стефанія Гуменюк; **5 дол.** – **Анна Шот**. **Разом 100 дол.** Родині висловлюємо щирі співчуття.

Стефанія Гуменюк, за 1-ий Відділ СУА у Нью-Йорку.

У пам'ять бл. п. **Єроніма Логуша** складаю **50 дол.** на молоко і булочку дітям в Україні. Дочці **Оксані Стиранці** висловлюю щире співчуття.

Євгенія Л. Ковальська.

У світлу пам'ять бл. п. **Христини Ябаут** на сніданки школярам України склали: **25 дол.** – **Петро і Анна Івасеви**; **10 дол.** – **Віктор і Люба Царі**. **Разом 35 дол.** **Зеня Кужіль**, голова Відділу.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Варка Бачинська, референтка Суспільної опіки.
Романа Кекіш, скарбник.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА БЕРЕЗЕНЬ 2004 р.

2,200 дол. – 97-ий Відділ СУА; **350 дол.** – **Ігор і Елейн Занькови** (49); **260 дол.** – **Теодора Кузьмович** (43); **по 250 дол.** – **Іванна Горчинська** (22), д-р **Уляна Лоза** (49), **Ольга Люшняк** (22), **Наталія Пуйда** (43), 22-ий Відділ СУА; **220 дол.** – **Dr. Irwin C. Radezky**; **110 дол.** – 1-ий Відділ СУА; **по 100 дол.** – **Оксана Біскуп** (3), **Анна Ганицька** (49); **Оксана Салдит** (49); **по 50 дол.** – **Христина Бравн** (49), **Іванна Городиська** (22), **Неоніля Сайкевич** (49); **по 30 дол.** – **Ярослава Борачок** (49), **Мако Стасюк** (49), **Дмитро Яремко** (49); **по 25 дол.** – **John & Doreen Rudan** (86), **Зеновія Стецишин** (22), **Люба Цьолко** (49); **21 дол.** – **Рената Бігун** (28); **по 20 дол.** – **Василина Остащук** (49), **Александр Якубович**; **по 10 дол.** – **Віра Мальчевська** (49), **Анна Яцишин** (49); **5 дол.** – **Ярослав Білий** (49).

У ПАМ'ЯТЬ...

У пам'ять бл. п. **Дарії Жарської** складаю **50 дол.** на Стипендійну акцію СУА. **Зірка Гало.**

Please accept donation to the UNWLA Scholarship Program in the amount of \$ 50.00 in memory of Mrs. **Daria Zharska.** **Jerema Wolosenko.**

ЩИРО ДЯКУЄМО!

М. Оріся Яцусь, скарбник комісії стипендій СУА.
Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

*Сирітська доля не в сорочці куплена –
В трикутнику байдужості і драми
А в дитбудинку дівчинка насуплена
У грі дитячій хоче бути мамою.*

Марія Людкевич

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

Пожертви за січень

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Меморіальний Фонд ім. Оленки Віршук-Савицької у пам'ять бл. п. д-ра Володимира Віршука 100 дол. склав Український хор "Прометей", Філадельфія, ПА.

На Меморіальний Фонд ім. Оленки-Віршук Савицької у пам'ять бл. п. д-ра Володимира Віршука склали: 25 дол. – Ксеня Антипів; по 20 дол. – Дон і Ліда Копачі, Тетяна Савчак, Патрисія Савчак.

ПОЖЕРТВИ

2,000 дол. – Богдан і Лідія Гайдучки; 500 дол. – Микола Галів; 200 дол. – Ярослав і Галина Оберішини; 150 дол. – Марта Рудик; по 100 дол. – John Kott, д-р Надія Теребус-Кмета, Роман і Анна Байляки, Порфірій і Тамара Панкевичі, Богдан і Уляна Кобзарі, Олег Склепкович, Каміля Гук, Валентина Чудовська; по 50 дол. – Donald Gerbehy, Anne Reuter, Оксана Росс, Семен Вішка, Тарас і Орися Новосівські, Володимир і Параскевія Шпачинські, Галина Федорів, Дарія Рудакевич, Лідія Крамарчук, Марія Маїк, Юрій і Марія Штогрини, Орест і Марта Качмарські; по 40 дол. – Оксана Кордуба, Ларісса Герман, Марія Кузишин; по 25 дол. – Петро і Анна Світницькі, Дарія Якимчук, Дмитро Когут, Ярослав Волошук, Оксана Колесніченко, Петро Матула, Олександр Пришляк, Ольга Керницька, Теодозія Кушнір, Володимира Кавка, Стефан Макух; по 20 дол. – Іван і Євгенія Харченки, Михайло Ніновський, Григор Сенів, Марія Клос, Розалія Принада, Олександра Мочула; 15 дол. – Михайло Магмет; по 10 дол. – William Corwyn, Helen Trenkler, Alice Gural, Василь Тонасійчук, Роман Захарчук, Анна Омелчук, Роман Беґей, Віра Вакуленко, Іван Петро Гарбера, Теодосія Гарасевич, Наталія Лисий; по 5 дол. – Анатолій і Таїсса Слюсаренки, Наталія Крухковська; по 3 дол. – Марія Михайлишин, Богдан Гавдяк.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

По 500 дол. – д-р Юрій Бучко, Ігор і Наталія Черники (Lehman Brothers), д-р Дарія Лисий (Eххон Mobil Foundation); по 200 дол. – Roxanne Dacy, Anna Namuka, Myron Stachiv & Nancy Mobry, Ігор Цегельський, Антін і Анна Вацлавські, Тиміш Гнатейко (Microsoft); 150 дол. – Галина Рябокінь (Minnesota Mutual Foundation); по 100 дол. – Roy & Oksana Andersen, Борис Гайда, Богдан Булавка, Юрій Савицький, Надія Мандрусяк, Стефан Киньо, Евстахія Гойдиш, Зірка Зубар; 75 дол. – Анна Сеньків; 55 дол. – Дамян Геча; по 50 дол. – Ксеня Ільницька, Олег і Марія Грегорет, Марія Турчин, Семен і Ольга Літепли, Олександр і Ірена Михалюки, Валентина Чудовська, Хризанта Кордуба; 40 дол. – Петро Лещишин;

по 30 дол. – Наталія Леочко, Ігор Шевчук, Андрій і Татяна Дурбаки; по 25 дол. – Christine Smith, Zina Smith, Vera Cready, Микола і Евдокія Ружиловичі, Ольга Соловей, Марія Савчук, Марта Турчин, Віра Вакуленко, Іванна Пенкальська, Матей і Оксана Козяки, Василь Білан; по 20 дол. – Michael & Zinnia Dzus Debole, Іван і Марія Борбичі, Юлія Вишневська; по 15 дол. – Аліс Гураль, Іван Наливаний; по 10 дол. – Anna Bily-Smith, George & Helen Trenkler, Helen Craton, Роман Беґей.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА БУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять бл. п. **Константина Лещука** складаємо 50 дол. **Іван і Галина Одуляки.**

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Марії Алексивеचової**, мами нашої членки Ольги Лавної, складаємо 25 дол. **97-ий Відділ СУА.**

У пам'ять бл. п. **Михайла Пилипчика** пожертви склали: по 100 дол. – Blanche Pawlyszyn & family, Михайло і Анна Хомути; 50 дол. – Іванна Пилипчак; по 25 дол. – Ілля Шевчук, Катерина Кох, Ігор і Ольга Лукиви, Осип Головацький; по 20 дол. – Ірена Матейко, Юрко Гаргай, Іван Гаргай, Володимир і Галина Білики, Ніна Ковбаснюк, Галина Гаврилюк, Параска Шеремета, П. Команецька, Д. Кравченко, А. Вішка, 100-ий Відділ УНС; по 10 дол. П. Васько, К. Кахнич, О. Донанська, С. Білоус.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА ПОТРЕБИ МУЗЕЮ

In memory of **Helena Martyniuk** we are donating \$10. **Jere & Anne Doherty.**

In memory of **Albert M. Loch** we are donating \$50. **Ihor & Roma Hayda.**

У пам'ять бл. п. **Дарії Древницької** пожертви склали: 115 дол. – Теофіл Древницький з родиною; по 50 дол. – Осипа Щеб'як, Марія Тимочко; 30 дол. – Зенон і Христина Іванонки; по 25 дол. – Любомир і Марія Зобніви, Зенон і Ірена Іванонки, Ірена Щеб'як, Євген Щеб'як, Іван і Христина Щеб'яки, Михайло і Марта Томсі, 9-ий Відділ СУА; по 20 дол. – Юрій і Рая Шутери, Павло Опацький, Люба Тереля, Юрій Тереля.

У пам'ять бл. п. **Константина Лещука** складаємо 75 дол. **Юрій і Зоряна Ставничі.**

СПРОСТУВАННЯ

У "Нашому Житті" за лютий (3 стор. обкл., ліва колонка, другий абзац) слід читати: "У пам'ять бл. п. **Віри Коваленко** 25 дол. склала **Звенислава Цапар-Клем**". Перепрошуємо за недогляд.

Продовження на стор. 36.

Ірина ЖИЛЕНКО

ВЕСНА І МАМА

Якось я спитала у Весни:
– Ти чому приходиш, поясни?
І Весна мені сказала прямо:
– Поспішаю я на свято Мама!

Поспішають квіти проростати,
поспішають журавлі вертати,
поспішає сонечко теплішати,
поспішають дітки розумнішати.

В Африці далекій, пам'ятаю,
говорив мені Премудрий Слон,
що якби на світі мам не стало,
то й Весни б на світі не було!

Ще сказав: – Ви помічали, може, –
кожна мама із Весною схожа?
І відкрив мені він таємницю,
що Весна із Мамою –
сестриці...

Галина КИРПА

МАЛЕНЬКИЙ ХВОЩИК І ВЕЛИКИЙ ХВОЩ

Сказав Маленький Хвощик
Великому Хвощу:
– Ховаймося під кущик
Від грому і дощу.

– Навіщо нам ховатись, –
Сказав великий хвощ.
– Для тебе і для мене
То справжнє свято – Дощ.

Для тебе і для мене
То справжнє свято – Грім!
Він хай собі гуркоче,
А ми собі – мовчім!

Юрій РЯСТ

МАМИНІ РУКИ

Руки нашої мами
І в свято не празникують.
Вічні у них будні,
Не мають вони вихідних.
Мамо,
Покладіть свої руки,
Хай вони посвяткують
І ви – біля них.

Ганна ГАЙВОРОНСЬКА

Я – УКРАЇНКА!

Я хочу жити в Україні, мамо!
Я – зернятко луганської землі.
Зітри з небес радіаційні плями,
Бо ми ж іще, як ластівки, малі.
Зніми закляття з вуст моїх дитинних,
Бо стільки ж нас звелось від німоти,
Я хочу, щоб співала Україна,
Свята і вільна на усі світи.
Віддайте пісню мамину і мову
І рушників вкраїнських оберіг
І відродіть цю землю полинову,
Де Шлях Чумацький душами проліг.
Я хочу, щоб відкрилися всі брами
Народної скарбниці і краси.
Я хочу жити в Україні, мамо,
Ти в Бога і в людей про це проси.
Я – Українка.
Я – Українка.
Я – Українка!

ПІДЗЕМНІ ДЗВОНИ

Уже багато літ на дев'яту п'ятницю після Великодня люди зі всіх усюд їдуть до Берестечка на Волині. У 1651 році там відбулася велика битва між козаками Богдана Хмельницького і військами польського короля Яна II Казіміра. Сто п'ятдесят тисяч польського війська зішлись тут зі ста тисячами козаків, з якими ще було тридцять тисяч татарів. Перед боєм козаки святили шаблі в дерев'яній Михайлівській церкві села Острів, у молитві схиляли свої голови, що назавтра порубані будуть; молився гетьман Богдан Хмельницький, просячи волі для України.

Тільки ж не так судилося від Бога. Татари, союзники козаків, зрадили, ледве почалася битва, ще й захопили з собою Хмельницького, що кинувся завертати хана.

До пізньої ночі билися козаки, а далі стали укріпленим табором, притиснуті до річки Пляшівки. Ще десять днів відбивалися, тоді врешті переправилися через річку та болото. Перебралися греблями, які спорудили з возів, сідел, оксамитових жупанів.

„А де ж твої, Хмельниченьку, кованії вози?”

Під містечком Берестечком затоплені в лози!” – співала-тужила народна пісня.

Тридцять тисяч козаків полягло під Берестечком. Тільки ж поле поразки стало полем нашої слави. Довго, довго знаходитимуть на ньому шаблі та козацькі кості, і навіть вони оповідатимуть про героїзм. Про те, як триста козаків захищали переправу: всі, як один, полягли, але польське військо таки зупинили! Як останній козак, порубаний-постріляний, відбивався з човна і загинув по-лицарськи, відмовившись здатися навіть за велику нагороду. Як джура козацький, юний хлопчина, рятував пораненого товариша та й поліг, шаблею стятий...

Чорна рілля ізорана, гей, гей!

І кулями засіяна...

Що вродило з кривавого засіву?

„Уродила рута... рута...

Волі нашої отрута”.

Знекровлена Україна попала під зверхність іншого віроломного союзника – московського.

Україна не повірила у смерть своїх лицарів. Про битву оповідалося таке. Приперті до річки, відбивалися козаки, та вже стали знемагати. А на березі стояла церква, правилася в ній служба Божа. Вскочили в церкву козаки – і ту ж мить вона пішла під землю на очах ошелешеного ворога. Донині у Великодню ніч, коли прикласти вухо до землі, чути дзвони і спів „Христос воскрес!” – каже легенда.

Рис. Е. Козака

Продовження зі стор. 33.

Пожертви за лютий

ТРИВАЛИЙ ФОНД

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Михайла Дзіковського, батька нашої членки, складаємо 100 дол. на Тривалий Фонд 67-го Відділу СУА. Ірині Бучковській висловлюємо щирі співчуття.

67-ий Відділ СУА.

На Тривалий Фонд ім. Ярослава і Надії Бігунів 100 дол. склала **Надія Бігун**.

На Меморіальний Фонд ім. Атанаса і Евстахії Міляничів 50 дол. склала **Мотря Мілянич**.

На Меморіальний Фонд ім. Артемія Кирилюка та Петра і Дарії Мегиків складено 37.50 дол. із продажу “Нотаток з Мистецтва”.

ПОЖЕРТВИ

500 дол. – Іван Чернявський; 400 дол. – Ігор Слабичський; по 100 дол. – Стефанія Квасовська, Наталя Сигіда, Ярослав і Марія Томорути; 90 дол. – Ольга Кекіш; по 70 дол. – Leslie Ogan, Володимир Коваль; по 50 дол. – Остап Венгерчук, Петро і Анна Світницькі, Володимир і Катерина Вальчуки, Ярослав Кісюк, Лідія Бук, д-р Ярослав Заліпський; 45 дол. – Helen Allen; 40 дол. – Robert & Marta Torielli, Олег і Оксана Лопатинські; 30 дол. – Марія Турчин; по 25 дол. – Ольга Дубик, Іван і Галина Лобай, Василь Білан, Богдан і Ксеня Корженювські; по 20 дол. – Михайло Пилипчак, Галина Гаврилюк, Ольга Тритяк, Франко і Галина Затонські, Остап Винник, Петро і Марта Штомпілі, Микола Маслій; по 15 дол. – Марія Козар, Любомира Ціховляс; по 10 дол. – Татяна Грицина, Юрій Левицький, Анна Губчак, Ігор Пахолюк, Теодозій Пришляк.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

33,000 дол. – д-р Стефан і Тамара Тимківи; 10,000 дол. – д-р Володимир і Анна Раки; по 1,000 дол. – Daniel Kashimer, 99-ий Відділ СУА; по 500 дол. – Дарія Байко, 108-ий Відділ СУА; 300 дол. – Христина Брикович (Morgan Stanley Annual Appeal); 100 дол. – Ірена Медуха; по 50 дол. – Ігор і Стефанія Королі; 30 дол. – Тамара Сидоряк; 25 дол. – Роман і Маргарета Копичуки; 20 дол. – Shirley Balmer; 10 дол. – Марія Кудук.

З НАГОДИ

З нагоди 80-ліття з дня народження д-ра Іриней Темницького складаємо 100 дол.

Проф. Роман і проф. Зірка Воронки.

In honor of my parents Stefan Moroz & Anna Rychak I am donating \$200.

Mary Ann J. Smith.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА ПОТРЕБИ МУЗЕЮ

У пам'ять бл. п. **Евгенії Чуми** складаємо 100 дол. **Теодор і Олександра Костюки.**

У пам'ять бл. п. **Евгенії Чуми** складаю 100 дол. **Петро Добрянський.**

У пам'ять бл. п. **Антонія Колтунюка** складаємо 100 дол. **Д-р Леонід і Оксана Мостовичі.**

У пам'ять бл. п. д-ра **Мирослава Прокопа** складаю 50 дол. **Наталя Коваль.**

У пам'ять бл. п. д-ра **Мирослава Прокопа** складаю 50 дол. **Михайло Бохно.**

У пам'ять бл. п. **Євгенії Чуми** складаємо 100 дол. через 83-ій Відділ СУА. **Мирослав і Надія Шмігелі.**

У пам'ять бл. п. **Омеяна Гельбіга** складаю 100 дол. **Оксана Тритяк.**

У пам'ять бл. п. д-ра **Мирослава Прокопа** складаємо 150 дол. **Д-р Ярослав і Ольга Ставничі.**

У світлу пам'ять славного мистця бл. п. **Любослава Гуцалюка** складаю 100 дол. **Лідія Фіцалович.**

У пам'ять бл. п. д-ра **Іларіона Чолгана** пожертви склали: по 100 дол. – **Мирон і Люба Чолгани**; по 50 дол. – д-р **Люба і д-р Юрій Стефанівські.**

У пам'ять бл. п. **Дарії Жарської**, мами нашої членки **Христини Шох**, складаємо 50 дол. **113-ий Відділ СУА.**

У пам'ять бл. п. **Константина Беня** складаємо 100 дол. **Д-р Ігор і Марта Воєвідки.**

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА БУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять бл. п. д-ра **Іларіона Чолгана** пожертви склали: 300 дол. **Світлана Чолган**; 250 дол. – **Ярослав і Віра Криштальські**; 200 дол. – **Юрій Вижницький**; по 100 дол. – **Мирослав і Надія Шмігелі**, проф. **Тарас і Ольга Гунчаки**, д-р **Осип і Лідія Оришкевичі**, д-р **Теодозій і Люба Крупи**, **Марія Шуст**; по 50 дол. – **Анна Бойчук**, **Марія Гірняк**, **Микола Галів**, **Юрій і Ірена Хухри**; 25 дол. – **Надія Бігун.**

У пам'ять мого тата, д-ра **Іларіона Чолгана** складаю 200 дол. **Рута Чолган-Ленчук.**

Замість квітів на свіжу могилу св. п. д-ра **Іларіона Чолгана** складаю 100 дол. **Надія Мандрусак.**

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ

Управа і Адміністрація УМ

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Марія Томоруг
Софія Геарик

Оксана Фаріон

Мотря Восвідка-Слоневська

Марта Данилюк
Христина Ярема
Надія Цвях
Меланія Грибович
Катерина Немира
Марта Богачевська-Хом'як
Ірина Стецьків

РЕФЕРЕНТУРИ

Варка Бачинська — суспільної опіки
Катерина Івасишин — виховна
Марія Пазуняк — музейна
Марія Полянська — стипендій
Ольга Тритяк — архівальна
Лариса Мельник-Диржка — екології

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Казевич — Дітройт
Христина Хомин-Іжак — Філадельфія
Надія Савчук — Нью-Йорк
Марта Стасюк — Північний Нью-Йорк
Катерина Воловодюк — Нью-Джерсі
Іванна Шкарупа — Огайо
Любомира Калін — Чікаго
Зоряна Мишталь — Нова Англія
Маріянна Заяць — Центральний Нью-Йорк
Уляна Глинська — зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич — голова
Лідія Закревська — член
Надія Шмігель — член
Рената Заяць — заступниця
Христина Мельник — заступниця

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англомовної частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Maria Tomorug — 1-st Vice President
Sophia Hewryk — 2nd VP — Membership
Oxana Farion — 3rd VP — Culture
Motria Voyevodka-Slonievsky — 4th VP — Public Relations
Marta Danyluk — Recording Secretary
Christina M. Jarema — Corresponding Secretary (engl.)
Melania Hrybowych — Treasurer
Nadia Cwiach — Financial Secretary
Kateryna Nemyra — Press
Martha Bohachevsky-Chomiak — Member-at-Large
Irena Stecki — Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Barbara Bachynsky — Social Welfare Chairwoman
Katherine Iwasyshyn — Education Chairwomen
Maria Pazuniak — Art/Museum Chairwoman

Maria Polanskyj — Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
Olga Trytyak — Archives Chairwoman
Larysa Melnyk Dyrszka — Ecology Chairwoman

REGIONAL COUNCILS

Lydia Kazewych — Detroit
Christine Chomyn-Izack — Philadelphia
Nadia Sawczuk — New York City
Martha Stasiuk — New York - North
Kateryna Volovodiuk — New Jersey
Iwanna Shkarupa — Ohio
Lubomyra Kalin — Chicago
Zoryana Mishtal — New England
Mary-Ann Zajac — New York - Central
Uljana Hlynsky — Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratyck — Chairwoman
Lidia Zakrewsky — Member
Nadia Shmigel — Member
Renata A. Zajac — Alternate
Christine Melnyk — Alternate

Оксана Скипакевич Ксенос — Parliamentarian

Ірена Чабан — Editor-in-Chief "Our Life"
Тамара Стадниченко — English editor "Our Life"

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS:

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646; Fax: (212) 533-5237

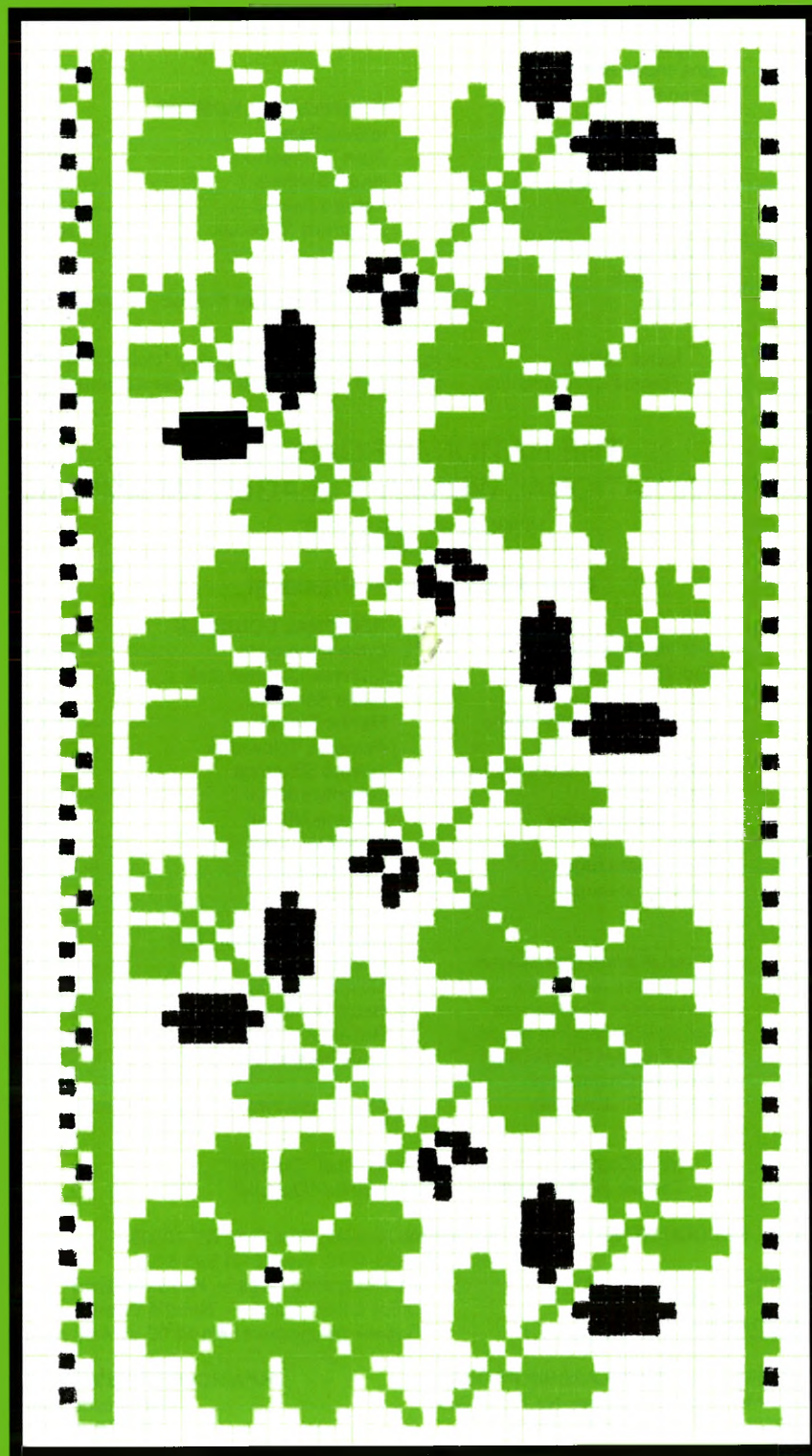
Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: від 10:00 до 4:00 по пол.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530; Fax: (732) 441-9377
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
(212) 228-0110 Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

**Фрагмент wzору з м. Яворів, Львівської області.
Вишивати червоними і чорними нитками.**